

Arrest

nr. 290 730 van 21 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Syrische resp. Libanese nationaliteit te zijn, op 1 februari 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 december 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 december 2022 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT, die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen, *loco* advocaat B. LOOS en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juni 2015 dienen de verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 september 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummers 180 554 en 180 555 van 11 januari 2017 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers.

Op 24 mei 2018 dienen de verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Bij arrest met nummer 233 599 van 5 maart 2020 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoekers tegen deze beslissingen hadden ingesteld.

Op 1 mei 2021 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 december 2022 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 3 januari 2023 aan de verzoekers ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.05.2021 werd ingediend, geactualiseerd op 22.01.2021, 12.01.2022, 07.02.2022, 29.06.2022, door :

B., N. (...) (R.R. xxx)

Geboren te Beiroet op (...).1984

Nationaliteit: Libanon

Ook gekend als : B. Z. N. (...) (zoals op paspoort)

K. I. (...) (R.R. xxx)

Geboren te Damascus op (...).1976

Nationaliteit : Syrië

Ook gekend als: K. I. (...), nationaliteit Libanon (zoals op paspoort)

+ 3 minderjarige kinderen:

K. A. (...) (R.R. xxx)

Geboren te C. (...) op (...).2008

Nationaliteit: Syrië

Ook gekend als: K. A. (...), geboren op (...).2008, nationaliteit Libanon (zoals op paspoort)

K. H. (...) (R.R. xxx)

Geboren te A. (...) op (...).2011

Nationaliteit: Syrië

Ook gekend als: K. H. (...), geboren op (...).2011, nationaliteit: Libanon (zoals op paspoort)

K. Y. (...) (R.R. xxx)

Geboren te H. H. (...) op (...).2013

Nationaliteit: Syrië

Ook gekend als: K. Y. (...), geboren op (...).2014, nationaliteit: Libanon (zoals op paspoort)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste VIB werd ingediend op 19.06.2015 en afgesloten op 13.01.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Hun tweede VIB werd ingediend op 24.05.2018. Op 31.10.2018 werd dit VIB niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkenen dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 09.03.2020. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk ongeveer 1 jaar en 7 maanden en iets meer dan 1 jaar en 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat de drie minderjarige kinderen hier naar school gaan en wat wordt aangetoond d.m.v. schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen beweren tevens dat het in het hoger belang is van hun kinderen dat hun schoolopleiding niet verstoord wordt. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 09.03.2020 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijk vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkenen volgen.

Daarnaast zouden de drie kinderen geen affectieve banden hebben met Libanon en in België hun ganse leven hebben opgebouwd. Een terugkeer naar hun land van herkomst zou nefaste effecten sorteren op hun sociale en psychologische ontwikkeling. Hun adequate verzorging zou op het spel staan, evenals hun directe veiligheid en hun fysieke omgeving, de structuur en regelmaat zou uit hun leven verdwijnen, de kwaliteit van de opvoeding zou onder druk komen te staan, ze zullen steunfiguren in België verliezen, ze zouden hun sociaal netwerk verliezen, sociaal geïsoleerd geraken en ze spreken de taal niet. Beperkte taalvaardigheden zouden het schoolgaan erg bemoeilijken, ze zouden hun vriendengroep verliezen en geen aansluiting vinden in Libanon. Betrokkenen beweren dat het jongste kind, Y. (...), amper Arabisch kan begrijpen en het niet kan schrijven of spreken. A. (...) zou geen Arabisch kunnen lezen of schrijven. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Libanon hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Libanon hun leerplicht niet zouden kunnen verderzetten. Niet alleen zijn de drie kinderen in Libanon geboren en woonden zij daar tot hun leeftijd van bijna 7 jaar, 4,5 jaar en 1,5 jaar bij vertrek in juni 2015, maar hebben ze ook via hun ouders een band met Libanon. Verzoekers hebben immers de Libanese nationaliteit en zijn in Libanon geboren of hebben er verbleven. Betrokkenen beweren namelijk eveneens in Syrië te hebben gewoond, maar hiervan leggen zij geen bewijzen voor. Uit het eerste VIB van mijnheer en mevrouw blijkt daarenboven dat de vader van mijnheer alsook de ouders, broer en zussen van mevrouw in Libanon, meer bepaald in Beiroet, verblijven. Er mag omwille van bovenstaande feiten van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Arabische taal en Libanese cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkenen maken het dan ook absoluut niet aannemelijk dat zij het Nederlands in die mate zouden beheersen dat zij in staat zouden zijn hun kinderen in deze taal op te voeden. Een diploma van Nederlandse lessen dd. 23.06.2022 toont aan dat mevrouw Nederlands begrijpt, maar dat spreken moeilijker is. Voor mijnheer wordt geen enkel bewijs van een behaald niveau in de Nederlandse taal voorgelegd. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in privé sfeer of huiselijke sfeer hun kinderen niet zouden opvoeden in hun moedertaal aangezien dit toch de taal is die zij het best beheren. Bovendien kan men er van uit gaan dat de kinderen, gezien zij op erg korte tijd het Nederlands zouden machtig zijn, zij zonder problemen en met de hulp van hun ouders hun moedertaal zouden kunnen aanleren. Daarnaast, gezien beide VIB's van betrokkenen negatief afgesloten werden, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. De kinderen worden verder niet gescheiden van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name hechte

familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Verder tonen zij niet aan dat hun kinderen zich niet opnieuw kunnen aanpassen aan een leven in Libanon, nadat zij eerst al in staat bleken te zijn zich aan te passen aan het leven in België. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen verder naar de studie van de Rijksuniversiteit van Groningen door Dr. M. E. Kalverboer en een artikel uit het tijdschrift *Klasse* waaruit zou blijken dat gedwongen uitzetting of tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst vrijwel altijd schadelijk zou zijn voor de ontwikkeling van de kinderen. Echter, we merken op dat het louter inroepen van rapporten of artikels die op algemene wijze melding maken van mogelijke psychische en psychologische problemen en van een identiteitsbreuk met ontwikkelingsschade bij kinderen die terugkeren naar hun land van herkomst na een langdurig verblijf, niet volstaat om aan te tonen dat ook de kinderen van betrokkenen effectief deze schade zullen oplopen. Dus hoewel de bronnen melding maken van opgelopen schade bij kinderen die terugkeren, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat de kinderen van verzoekende partijen een reëel risico zouden lopen op onherstelbare schade louter door een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun kinderen niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bovendien geldt de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele kerngezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Daarnaast tonen betrokkenen niet aan dat zij nog andere familieleden in België hebben. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de vader van mijnheer en de ouders, broer en zussen van mevrouw nog in Libanon verblijven. Verder betreft de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Wat betreft het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind, en het artikel 22bis van de Belgische Grondwet dat de grondwettelijke verankering van dit artikel is, dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag – dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen –, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Ook wat betreft de schending van het Verdrag van de Rechten van het Kind art. 12, 13, 16, 17, 24, 26, 27, 28, 29, 31, 37, dit zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

De advocaat van betrokkenen verwijst naar de conclusie van Advocaat-Generaal P. Cruz Villalon van 21 februari 2013 in zaak C-648/11 waarin wordt gesteld dat de Dublin II verordening conform het hoger belang van het kind uitgelegd dient te worden en dat dit procedurele gevolgen schept bij de beoordeling van welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit conform artikel 24.2 van het Handvest. Men wijst er op dat dit dan ook a fortiori geldt voor een nationale

wetsbepaling, en dat de Advocaat-Generaal stelt dat de medewerking van het kind vereist is en dat dit zijn aanwezigheid op het grondgebied vooronderstelt. De verplaatsing van een minderjarig kind naar de Belgische ambassade in zijn land van herkomst is volgens de advocaat een onnodige verplaatsing waarvan niet kan worden ingezien hoe die in hun belang zou kunnen zijn. Dit arrest stelt verder dat een procedure niet langer mag duren dan strikt noodzakelijk en niet nodeloos gerekt mag worden. We wijzen er op dat het eerste VIB van betrokkenen ongeveer 1 jaar en 7 maanden heeft geduurd en het tweede iets meer dan 1 jaar en 9 maanden, en dat het betrokkenen zelf zijn die hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied nodeloos gerekt hebben en dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten hun kinderen bewust opgroeien in deze precare situatie. Verder wijzen we op het feit dat het aangehaalde arrest betrekking heeft op het VIB van een minderjarige die meer dan zeven jaar geduurd heeft. Dat is hier manifest niet geval, beide VIB's van betrokkenen werden binnen een meer dan redelijke termijn behandeld. Het gaat hier dus niet om een gelijkaardig geval, integendeel. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet op dit arrest beroepen als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name: de psychologische bijstand voor A. (...) door Solentra, de psychische problematiek en zwakke mentale toestand van mevrouw, de voorgelegde attesten voor doorverwijzing naar medische hulp voor mevrouw en mijnheer en het bijgevoegde document omtrent voorgeschreven medicatie voor mevrouw) dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat het voor betrokkenen omwille van hun medische toestand onmogelijk is om te reizen. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Verder leggen betrokkenen een twee werkbepaalde voor mijnheer, één ondertekend door de verantwoordelijke van y. y. B. s. (...) en één dd. 05.01.2022 voor. Indien betrokkene op basis van tewerkstelling een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen, dient hij hiervoor de geëigende procedure te volgen.

Wat betreft het feit dat Libanon door Covid-19 en de recente explosie in Beiroet met ongeziene economische problemen kampt, en de voorgelegde artikels van Al Jazeera dd. 01.04.2021 en Reuters dd. 10.03.2021, dient te worden opgemerkt dat dit betrekking heeft op de algemene situatie in Libanon en dat betrokkenen niet aantonen dat zij hier zelf schade van zullen ondervinden bij een tijdelijke terugkeer. Dit kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar een rapport van de mensenrechtenorganisatie Human Right Watch over de situatie in Libanon in 2020; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over de algemene toestand in Libanon en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar zouden betekenen voor de openbare orde en voor de nationale veiligheid van het land, en dat zij geen opzettelijke fraude hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (het feit dat zij reeds meer dan 6 jaar in België verblijven, dat mevrouw en mijnheer Frans en Nederlands spreken, hun uitgebreide netwerk, hun werkwillegheid, vrijwilligerswerk, hulp van mijnheer bij de organisatie van activiteiten en evenementen, deelname aan evenementen (o.a. mondiale dag (...), (...) eetfeestijn A. (...)), het feit dat hij mee een vzw '(...)' oprichte, de getuigenissenbrieven en aanbevelingsbrieven, de bewijzen van vrijwilligerswerk, attesten van maatschappelijk oriëntatie) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980 (...)"

Op 23 december 2022 wordt tevens aan de verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 3 januari 2023 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

*Naam, voornaam: B., N. (...)
geboortedatum: (...).1984
geboorteplaats: Beiroet
nationaliteit: Libanon*

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als B. Z. N. (...), geboren op (...).1984, Libanon.

en drie minderjarige kinderen:

*K. A. (...), geboren te C. (...) op (...).2008, nationaliteit: Syrië
Ook gekend als: K. A. (...), geboren op (...).2008, nationaliteit Libanon
K. H. (...), geboren te A. (...) op (...).2011, nationaliteit: Syrië
Ook gekend als: K. H. (...), geboren op (...).2011, nationaliteit: Libanon
K. Y. (...), geboren te H. H. (...) op (...).2013, nationaliteit: Syrië
Ook gekend als: K. Y. (...), geboren op (...).2014, nationaliteit: Libanon*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is noch in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Immers vermits betrokkene één van de ouders en wettelijke vertegenwoordigers is van de minderjarige kinderen is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele kerngezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. De echtgenoot van mevrouw, K. I. (...) geboren op (...).1976 te Damascus, kreeg eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast tonen betrokkenen niet aan dat zij nog andere familieleden in België hebben.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen.

*Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.
(...)"*

Op 23 december 2022 wordt tevens aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 3 januari 2023 naar de verzoeker wordt verzonden. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: K., I. (...)

geboortedatum: (...).1976

geboorteplaats: Damascus

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als K. I. (...), (...).1976, nationaliteit: Libanon.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene beschikt noch over een geldig paspoort, noch over een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : voor zijn partner, mevrouw B. N. (...), geboren te Beiroet op (...).1984 en de kinderen K. A. (...), geboren te C. (...) op (...).2008, K. H. (...), geboren te A. (...) op (...).2011 en K. Y. (...), geboren te H. H. (...) op (...).2013, werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Immers vermits betrokkene één van de ouders en wettelijke vertegenwoordigers is van de minderjarige kinderen is het in het belang van de minderjarige kinderen dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele kerngezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Daarnaast tonen betrokkenen niet aan dat zij nog andere familieleden in België hebben.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoekers een aanvullende nota met twee bijhorende stukken neer en stelt dat het een actualisatie van de regularisatieaanvraag en het verzoekschrift betreft, en dit omtrent de specifieke noden en kwetsbaarheden van de minderjarige kinderen en de medische situatie van de tweede verzoekster.

De voorzitter stelt ter terechtzitting vast dat de bijgevoegde stukken niet gedateerd zijn.

De advocaat van de verzoekers geeft aan dat uit het medisch attest blijkt dat het alleszins dateert van na 5 januari 2023 en hij toont ter terechtzitting een e-mailbericht van het CLB waaruit blijkt dat het eerste stuk dateert van 27 maart 2023.

De advocaat van de verweerder vraagt ter terechtzitting om de aanvullende nota en de twee bijhorende stukken uit de debatten te weren aangezien de stukken dateren van na de bestreden beslissingen en de verweerder er dus geen kennis van kon hebben.

In de aanvullende nota wordt verwezen naar de arresten van het EHRM, *A.A. t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 8000/08 van 20 september 2011 en *Makdoudi t. België*, nr. 12848/15 van 18 februari 2020 en wordt aangevoerd dat met de bijkomende stukken rekening moet worden gehouden aangezien deze rechtspraak een *ex nunc*-beoordeling zou vereisen.

Noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien echter dat in de annulatieprocedure ter terechtzitting een aanvullende nota met bijhorende stukken kan worden neergelegd. De procedure voor de Raad is van inquisitoriale aard zodat enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening kan worden gehouden.

De Raad wijst er verder op dat hij zich in het annulatiecontentieux voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing moet plaatsen op het ogenblik waarop de verweerder de bestreden beslissing heeft genomen. De verweerder kon uiteraard geen rekening houden met of motiveren omtrent stukken die pas dateren van na het treffen van de bestreden beslissing(en). Dit geldt *in casu* des te meer nu de bestreden beslissingen volgen op een aanvraag die van de verzoekers zelve uitgaat en waarin zij alle volgens hen nuttige stukken konden aanbrengen ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), citeren verzoekers onder meer uit de arresten *A.A. t. Verenigd Koninkrijk* (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08) en *Makdoudi t. België* (EHRM 18 februari 2020, nr. 12848/15). Aan deze arresten lag echter telkenmale een beslissing ten grondslag waarbij de bevoegde overheden jegens de betrokken vreemdeling reeds een besluit tot verwijdering hadden getroffen maar waarbij dit verwijderingsbesluit nog niet effectief ten uitvoer werd gelegd en de betrokkenen dus nog niet daadwerkelijk waren uitgewezen. Het EHRM beoordeelt de proportionaliteit van de uitwijzing in het licht van de gegevens die voorliggen ten tijde van de procedure voor het Hof (arrest *A.A.*) en wat het bestaan betreft van de elementen die het gezinsleven constitueren, geeft het EHRM mee dat dit moet worden beoordeeld op grond van de situatie van de betrokkenen op het moment dat het verwijderingsbesluit definitief wordt (arrest *Makdoudi*). In het kader van het thans aan de Raad voorgelegde geschil is de situatie van de verzoekers echter anders. Zij maken immers niet het voorwerp uit van een verwijderingsbesluit, doch zij kregen enkel een bevel om het grondgebied te verlaten en uit niets blijkt dat reeds zou zijn besloten tot de (gedwongen) verwijdering. Indien de verweerder in de toekomst een besluit zou treffen waarbij de verwijdering wordt gelast (dit is een beslissing tot terugleiding naar de grens, zoals bedoeld in artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet), dan kunnen de verzoekers hiertegen opnieuw een beroep bij de Raad indienen en kunnen zij hierbij hun belangen doen gelden in het licht van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

De verzoekers tonen dan ook niet aan dat de door hen geciteerde rechtspraak toepassing vindt in hun concrete geval. Bovendien kan in de hierboven genoemde arresten niet worden gelezen dat de nationale rechtscolleges verplicht zouden zijn om nieuwe stukken, die niet in een bij de wet bepaald

procedurestuk (zoals het verzoekschrift) maar pas op de terechtzitting worden neergelegd, inhoudelijk te onderzoeken en dit in weerwil van het wettelijk voorziene procedurele kader. Het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals onder meer vervat in artikel 13 van het EVRM, verhindert alleszins niet dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. Vande Lanotte en Y. Haec (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

De Raad merkt in dit verband tevens op dat het laken van de onbevoegdheid van de Raad om in het annulatiecontentieux een *ex nunc*-onderzoek te voeren van de grieven die worden ontleend aan artikel 8 van het EVRM, neerkomt op wetskritiek die niet dienstig kan worden aangevoerd (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.694).

Tot slot heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 20 november 2019 benadrukt dat het geheel van de beroepsmogelijkheden dient te worden beoordeeld. Indien aan de verzoekers in de toekomst een verwijderingsmaatregel zou worden opgelegd met imminente tenuitvoerlegging, dan kunnen zij tegen deze maatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen (cf. artikel 39/82, §3, van de Vreemdelingenwet), waarvan een schorsende werking uitgaat en die bovendien ook een (gedeeltelijke) *ex nunc*-toetsing omvat (GwH 20 november 2019, nr. 186/2019).

De ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota en de twee bijbehorende stukken worden bijgevolg uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 8 *iuncto* artikel 13 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“1. Verwerende partij stelt dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn waarom de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet ingediend kan worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, i.e. de Belgische ambassade te Beiroet, Libanon.

Normalerweise moet de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69).

Op dat punt moeten de verzoekers aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst of naar een land waar ze tot verblijf zijn toegelaten, om de betrokken machtiging te vragen.

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval.

Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling ‘buitengewoon’ nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Verzoekende partij voerde in hun verzoek tot verblijfsmachtiging aan dat het hoger belang van de betrokken kinderen het bijzonder moeilijk maakte om de aanvraag in te dienen vanuit Libanon.

Er werd aangevoerd dat een terugkeer naar Libanon hun veiligheid zou bedreigen, maar ook dat het disproportioneel negatieve impact op hun ontwikkeling, psychische integriteit, privéleven en toegang tot onderwijs zou hebben.

Er werd aangevoerd dat geen van de drie kinderen Arabisch kan lezen of schrijven.

Er werd aangevoerd dat er actueel geen toegang tot onderwijs gegarandeerd is in Libanon.

Er werd ook aangevoerd dat er actueel een socio-economische en veiligheids crisis heerst in Libanon.

Verzoekers hebben gevraagd bij de beoordeling van de vraag of er in casu buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, rekening te houden met hun hoger belang als kinderen, i.e. de impact van een terugkeer (ook een tijdelijke) op hun ontwikkeling, welzijn en veiligheid. Verzoekers hebben geargumenteed waarom volgens hen een tijdelijke terugkeer tegen hun veiligheid, ontwikkeling en welzijn zou ingaan.

Verwerende partij verklaart de aanvraag evenwel onontvankelijk omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn die toelaten de aanvraag vanop het grondgebied in te dienen.

2. Verwerende partij wijst erop dat de duurtijd van de asielprocedures niet als onredelijk lang beschouwd kan worden en geen recht geeft op verblijf. Verzoekende partij had dat ook niet aangevoerd maar meent hieruit te kunnen opmaken dat een onredelijke lange asielprocedure volgens verwerende partij dan kan gelden als een buitengewone omstandigheid die toelaat de aanvraag vanop het grondgebied in te dienen.

Advocaat-generaal Bot is evenwel de mening toegedaan dat op grond van het Europese asielacquis, een asielprocedure die ongeveer 2 jaar in beslag neemt dient gezien te worden als een asielprocedure met een onredelijk lange termijn:

“113. Blijkens het dossier heeft de procedure voor de behandeling van de door M. ingediende asielaanvraag zes en een halve maand en die van zijn verzoek om subsidiaire bescherming 21 maanden geduurd. De betrokkene heeft dus uitsluitend gekregen over zijn situatie na een procedure die iets meer dan twee jaar en drie maanden heeft geduurd.

114. Deze duur lijkt me kennelijk onredelijk. Ook al is de behandeling van het verzoek om subsidiaire bescherming in Ierland niet onderworpen aan de procedurevoorschriften van artikel 23, lid 2, van richtlijn 2005/85 – dat bepaalt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat de procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk wordt afgerond en indien er binnen zes maanden geen besluit kan worden genomen, dat de aanvrager in kennis wordt gesteld van het uitstel of informatie ontvangt over de termijn –, toch is de bevoegde nationale autoriteit gehouden om bij de vaststelling van een onder de werkingssfeer van het Unierecht vallende beslissing de naleving te waarborgen van het recht van de betrokkene op een behoorlijk bestuur, hetgeen een algemeen beginsel van het Unierecht betreft.” (Conclusie van 26 april 2012 in zaak C-277/11, M.M. t. Ierland).

Verzoekende partij meent dat gelet op het feit dat de behandelingsduur van de asielaanvragen telkens meer dan anderhalf jaar in beslag genomen heeft, er wel degelijk sprake is van een onredelijk lange behandelingsduur, en dat gelet op het feit dat verwerende partij zelf meent dat een onredelijk lange behandelingsduur een grond tot verblijf kan inhouden, dit alleszins voldoende gewicht moet krijgen en verwerende partij de duur van de asielprocedures dient in rekening te brengen, samen met de 1 jaar en 8 maanden die verwerende partij nodig had om de bestreden beslissing te nemen, bij de beoordeling van de impact van de duur van de verblijfsprocedures op de betrokken kinderen hun welzijn en integratie.

Verzoekende partij meent dat 1 jaar en 8 maanden behandelingsduur voor de 9bis aanvraag, met 1 jaar 7 maanden voor een eerste asielaanvraag en 1 jaar en 9 maanden voor een tweede verzoek, wel degelijk onredelijk lang is, indien deze drie behandelingsduurtijden in functie van elkaar worden beoordeeld.

3. Verwerende partij meent dat het feit dat de kinderen naar school gaan niet aanzien kan worden als buitengewone omstandigheid, omdat verzoekers niet aantonen dat zij in Libanon niet naar school zullen kunnen gaan.

Dat is geen voldoende antwoord op het argument van verzoekers dat het feit dat de kinderen ofwel geen Arabisch kunnen, ofwel het niet kunnen lezen of schrijven, en het feit dat er 1,2 miljoen kinderen geen toegang krijgen tot onderwijs in Libanon, een concreet risico met zich meebrengt dat de kinderen geen aansluiting zullen kunnen vinden tot en geen effectief toegang zullen hebben tot onderwijs in Libanon.

Zij zullen, in het allerbeste scenario, erg veel leerachterstand ontwikkelen. Daarnaast, door de socio-economische crisis in Libanon is school lopen onbetaalbaar geworden voor verzoekers.

Verzoekers hebben slechts een goed anderhalf jaar in Libanon gewoond, van 2013 tot hun vertrek naar België. Dit werd noch door het CGVS, noch door de RvV betwist, terwijl verzoekers hier uitvoerige verklaringen over hebben afgelegd.

De bewering van verwerende partij dat verzoekende partij hun kinderen gans hun leven in Libanon hebben gewoond tot hun vertrek in 2013 is zonder grond. Verwerende partij moet van een correcte feitenvinding uitgaan om te kunnen oordelen of er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden die toelaten de aanvraag vanop het grondgebied in te dienen. Dit is in voorliggend geval niet gebeurd.

Wat betreft de stelling van verwerende partij dat verzoekers hun kinderen de Arabische taal moeten hebben bijgebracht gelet op het feit dat ze hier nooit gemachtigd zijn tot duurzaam verblijf, moet er opgemerkt worden dat een dergelijke stelling louter speculatief en hypothetisch is. Verzoekende partij zag zich gedwongen Syrië te ontvluchten en kon gelet op de belabberde situatie in Libanon en de armoede van hun familieleden daar geen toekomst opbouwen voor hun kinderen. Eens ze hier waren werden ze geplaagd door psychische problemen. Zij waren niet in staat om hun kinderen op te voeden alsof zij elk moment terug konden naar Libanon. Voor de kinderen is dat perspectief net zeer vijandig en beangstigend. Dit werd ook allemaal geattesteerd en gevoegd aan het verzoekschrift.

Dat de kinderen geen Arabisch kunnen lezen of schrijven is een feit. Zij hebben dit niet op school geleerd en hun ouders waren bezig met overleven. Verzoekers spreken wel degelijk goed Frans en hebben dit geleerd door te werken, door sociaal engagement, door les te volgen, door mee te leren met hun kinderen, en door veel te oefenen. Zij kunnen inderdaad ook Nederlands.

Dat de kinderen doordat ze Nederlands hebben geleerd in de zeven jaar die ze hier hebben ook opnieuw Arabisch kunnen leren beheersen zodat ze mee kunnen op school gaat voorbij aan de eindige veerkracht van kinderen, de cumulatieve impact van verdere ontworteling, en het feit dat zij daardoor 2 maal van nul zouden moeten beginnen en een enorme achterstand inhalen. Dat de kinderen het overleefd hebben om van Syrië te vluchten naar Libanon, en dan van Libanon naar België, wil niet zeggen dat ze na 7 jaar verblijf in België het ook weer zouden aankunnen om opnieuw naar Libanon te verhuizen. Een dergelijke stelling is opnieuw louter speculatief en gaat voorbij aan de eindige veerkracht van de betrokkenen. Verwerende partij hoort niet te rekenen op het feit dat de kinderen reeds 2 maal een dergelijke ontwrichting hebben aangekund. De getuigenissen en attesten in het dossier wijzen net op de verwoestende impact die dit reeds op de kinderen gehad heeft. Ze zijn niet beter gewapend dan een gemiddeld kind tegen ontwrichting door hun eerdere ervaringen, wel integendeel, ze zijn er minder tegen gewapend omdat ze de gevolgen van eerdere ontwrichting nog met zich meedragen.

4. De studie die verzoekende partij heeft aangedragen met betrekking tot de impact van terugkeer op kinderen die reeds meer dan 5 jaar in een land verbleven hebben vermeldt niet dat die schade meevalt als kinderen verder in de nabijheid van hun ouders binnen een ruimer familiaal kader kunnen opgroeien. De schade vloeit voort uit de mate van integratie doorheen de jaren hier en de gedwongen (niet zelf gekozen) terugkeer die gepaard gaat met een verlies aan identiteit.

Verzoekende partij heeft reeds op de CGVS vragenlijst in 2015 aangegeven dat verzoekers vader overleden is, en dat hij een broer heeft in België. Wat verwerende partij beweert over verzoekers familiesamenstelling en het feit dat ie geen familie zou hebben in België klopt niet.

Verzoekers gaven ook aan dat hun bredere familie arm is, en dat zij hen toen zij uit Syrië moesten vluchten al niet konden ondersteunen. Zij moesten toen gesplitst leven als gezin omdat er geen voldoende huisvesting was om samen te leven. Nu er zo'n verwoestende sociaal-economische kaalslag in Libanon de orde van de dag uitmaakt is de draagkracht van het familienetwerk onbestaande.

De aangevoerde studie wijst aan dat er twee factoren van groot belang zijn, de duur van het verblijf (hoe langer, hoe schadelijker de terugkeer) en de stabiliteit van de ouders. In dit geval gaat het om een verblijf van meer dan 7 jaar en zijn de ouders er psychisch slecht aan toe. Dit werd geattesteerd en ondersteund met getuigenissen en verklaringen.

Verwerende partij moet van die informatie vertrekken om haar beoordeling te maken.

De kinderen schrijven en lezen geen Arabisch, kampen zelf met angsten, zijn al meer dan 7 jaar in België, en hun ouders zijn er slecht aan toe. Als ze terug moeten naar een land waar ze maar anderhalf jaar gewoond hebben, riskeren geen toegang te hebben of te kunnen betalen tot school, het schrift niet kennen, en dat zowel socio-economisch als qua veiligheid er erg slecht aan toe is, wat kan er dan verwacht worden qua impact op deze kinderen. Dat is de vraag die een antwoord behoeft.

Verwerende partij tracht aan de formulering van die vraag te prutsen, maar er dient van correcte feitenvinding uitgegaan te worden om daarna een oordeel te vormen over de impact op het hoger belang van de minderjarigen in kwestie.

Het onderzoek herformuleren is niet hetzelfde als het onderzoek voeren.

Verzoekende partij had gewezen op de desastreuze sociaal-economische situatie en preciaire veiligheidssituatie die actueel in Libanon heerst en dit ondersteund met objectieve rapporten.

Uit die rapporten bleek dat er vaak maar enkele uren op een dag elektriciteit is, dat mensen hun toegang tot eten, onderdak en gezondheidszorg in gevaar is gekomen. Er dreigde wijdverspreide honger, en mensen hadden geen toegang meer tot hun bankrekeningen. Kinderen werden op enorme schaal bedreigd in hun toegang tot onderwijs. De 1,2 miljoen kinderen die geen toegang hadden tot school, dat is op een totaal aantal kinderen van 1,4 miljoen.

De vraag is dus niet waarom verzoeker zouden behoren tot de groep die dit lot te beurt valt bij terugkeer, de vraag is wat hen onderscheid van die groep dat ze er niet onder zouden vallen?

Het feit dat ze slechts anderhalf jaar in Libanon gewoond hebben, hier in onwettig verblijf geweest zijn, dat hun familie in Libanon erg arm is en ze toen ze er vroeger woonden ook apart moesten wonen als gezin omdat er onvoldoende plaats was, bevat geen enkel element dat toelaat aan te nemen dat zij zouden ontsnappen aan de algemene situatie, wel integendeel.

Indien we kijken naar de huidige situatie in Libanon, een rapport van Human Rights Watch van 12 december 2022, Lebanon: Rising Poverty, Hunger Amid Economic Crisis (stuk 2), dan zien we dat de situatie sinds 2021 niet verbeterd is, maar enkel verslechterd. De meerderheid van de Libanese bevolking slaagt er niet in hun sociale en economische rechten gewaarborgd te zien, en het zijn vooral lage inkomensgezinnen die het erg zwaar te verduren krijgen. Miljoenen Libanezen werden diep in armoede geduwd in de voorbije drie jaar, en de overheid komt haar verplichtingen niet na.

55,2 procent van de door HRW bevraagde bevolking kan niet betalen voor school toegang en materiaal. 43,3 procent van de bevolking kan niet betalen voor noodzakelijke medische diensten. 34,7 procent kan niet betalen voor maaltijden op school.

De toenemende werkloosheid en enorm gestegen prijzen zorgen voor een compleet gebrek aan perspectief voor verzoekers bij terugkeer.

Er is ook een voedseltekort onder 80 procent van de bevolking.

Volgens onderzoek van UNICEF in juni 2022 hebben zo'n 70 procent van alle huishoudend geld moeten lenen om voeding te kopen of op krediet moeten kopen. Kinderen worden soms verplicht te gaan werken om in inkomen te voorzien:

"Research by the United Nations suggests that the situation has not improved since Human Rights Watch concluded the survey in January. A June UNICEF survey found that as many as 70 percent of households borrow money to buy food or purchase it on credit. It said that more children are being sent to work to support their families, and young girls are married off to ease the financial expenses."

"Lebanon has a population of about 6.7 million people. The United Nations estimated in late 2021 that nearly half, approximately 3.28 million people, had been pushed into income poverty since Lebanon's economic crisis started in 2019."

"The result of low incomes and triple-digit inflation is that many people are unable to afford essential goods and services. Over 70 percent of households said they were always behind on basic expenses or having difficulty making ends meet. Of households with older people, 24 percent were unable to pay for support services in the past 12 months. Of households that include someone with a disability, 52 percent were unable to pay for support services. For households with children, over a third stated that they were having difficulty paying for school meal"

"Human Rights Watch found in its survey that food insecurity has reached alarming levels with many families including children going hungry regularly. In 1 out of 10 households, an adult went without eating for an entire day because of lack of money. In the bottom 30 percent of income earners, 30 percent or more households had an adult who had skipped a meal because of a lack of resources. The human impact of those statistics was starkly revealed in the interviews Human Rights Watch conducted."

A mother of five adult children and one minor said that her family rations food: "We only have lunch, we skip breakfast, and for dinner we have what is left over.... Food is getting more expensive."

One out of five households surveyed ran out of food in the previous month because of a lack of money. Another mother of five described a situation so dire that she wants to leave the country. "We're not getting food. Bread is now 10,000 LBP. I can barely afford it. I'm borrowing money to buy bread for the seven of us. Potatoes are 15,000 LBP and we cannot afford oil to fry the potatoes. All I want is to leave this country. I wish I can find someone who can take us away."

Verzoekende partij is er zich van bewust dat voorliggende procedure een annulatieprocedure betreft en de mogelijkheden om rekening te houden met de actuele situatie in Libanon uitdagingen met zich meebrengt, maar verzoekende partij wijst er ook op dat zij bij het verzoek tot verblijfsmachtiging informatie in dezelfde zin van dezelfde bron heeft aangebracht, dat de situatie volatiel was en verwerende partij als enige betrokken partij op de hoogte was 1) of zij de door verzoekende partij aangebrachte informatie met betrekking tot de sociaaleconomische en veiligheidsrisico's voor verzoekende partij zou betwisten of niet, 2) wanneer zij een beslissing zou nemen in verzoekende partij haar dossier, in casu na 1 jaar en 8 maanden.

Verzoekster meent dat ook dat verwerende partij op de hoogte dient te worden geacht van hetgeen waar Human Rights Watch december 2022 over bericht, gelet op het feit dat het een algemeen gekende situatie betreft waar verzoekende partij bij haar aanvraag reeds op gewezen had, en het een objectieve erg goed gekende bron betreft.

Alleszins weerlegt verwerende partij de beweringen van verzoeker over de sociaal-economische situatie in Libanon en gevaren die dit inhoudt voor verzoekende partij niet door objectieve informatie in de andere zin toe te voegen.

De bewering van verwerende partij dat de informatie die verzoekende partij aanvoert algemeen is en onduidelijk is of dit verzoekende partij zelf schade zouden ondervinden.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet betreft het inderdaad een algemene situatie, i.e. een situatie die normaliter, dit is de betekenis van het woord algemeen, ook verzoekende partij zal omvatten bij terugkeer. Er zijn geen goede redenen om aan te nemen dat verzoekende partij niet aan deze situatie zou onderworpen worden bij terugkeer. De situatie blijkt immers de overgrote meerderheid van de Libanese bevolking te betreffen, verzoeker heeft reeds overtuigend uitgelegd dat zijn familie in Libanon arm is en zij voorheen als gezin om die reden, i.e. nog voor de economische crisis, al niet samen konden wonen, dat zij slechts anderhalf jaar in Libanon gewoond hebben, en dat zij als terugkeerders met psychische problemen en kinderen die geen Arabisch kunnen leven of schrijven, net slechter gewapend zijn dan de doorsnee Libanees om werk te vinden en in hun levensonderhoud te voorzien.

Zoals blijkt uit de cijfers van Human Rights Watch is de stelling dat verzoekende partij haar kinderen geen toegang zullen hebben tot onderwijs absoluut niet zonder grond.

Verwerende partij leest het aangevoerde argumenten in het verzoek verblijfsmachtiging ook volledig verkeerd. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat het gaat om een risico op onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoeker heeft niet aangevoerd dat er een dergelijk risico zou bestaan.

Verzoeker heeft wel aangevoerd dat de bijzonder precair socio-economische situatie en veiligheidssituatie ernstige risico's met zich meebrengt voor de ontwikkeling en overlevingsmogelijkheden van hun kinderen.

Er is geen enkele wettelijke bepaling die toelaat te zeggen dat een crisis, economisch, gezondheid, of qua veiligheid, in het herkomstland geen buitengewone omstandigheden in de zin van de vreemdelingenwet zou kunnen betreffen. Een crisis is per definitie een situatie die buitengewoon is.

Verwerende partij moet onderzoeken of dit, en de schade die het voor de kinderen kan meebrengen, volstaat om toe te laten de aanvraag vanop het grondgebied in te dienen.

5. Verwerende partij stelt verder dat artikel 3 IVRK en artikel 22bis van de Grondwet geen directe werking hebben.

Art. 3 IVRK heeft directe werking. Het VN Kinderrechtencomité heeft aangegeven in General Comment nr. 14 dat de bepaling directe werking heeft, en de bepaling is woordelijk gelijk aan artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie dat bij de toepassing van Unierecht, direct toepasbaar is, en waar rechtsonderhorigen zich direct op kunnen beroepen en dat ook al meerdere malen gedaan hebben voor Uw Raad (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14, § 6):

“(a) A substantive right: The right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration when different interests are being considered in order to reach a decision on the issue at stake, and the guarantee that this right will be implemented whenever a decision is to be made concerning a child, a group of identified or unidentified children or children in general. Article 3, paragraph 1, creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a court.”

Artikel 3 IVRK bepaalt onder punt 1:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Artikel 24.2 van het Handvest bepaalt:

“Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Een bepaling van een verdrag, artikel 3 IVRK, kan niet dermate onduidelijk en onvolledig zijn dat ze geen directe werking heeft indien een woordelijk gelijke bepaling in een ander rechtsinstrument, artikel 24.2 van het Handvest, wél voldoende duidelijk en volledig is om toegepast te worden.

Meer zelfs, ook de Vreemdelingenwet bevat een soortgelijke bepaling, artikel 12bis, §7 Vw.: *“In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”* en ook artikel 74/13 Vw. dat voor de tweede bestreden beslissing zelfs formeel van toepassing is.

Hoe zou het mogelijk zijn dat verwerende partij artikel 12bis, §7 Vw. kan en moet toepassen bij verzoeken gezinshereniging of artikel 73/13 Vw. bij het opleggen van een terugkeermaatregel, maar artikel 3 IVRK niet zou kunnen toepassen omdat de woordelijk gelijke bepaling te vaag zou zijn en omzetting zou nodig hebben? Dat valt eenvoudigweg niet te rijmen met elkaar.

Ten tweede heeft het VN Kinderrechtencomité in een recente communicatie met betrekking tot Zwitserland standpunt ingenomen over de directe werking van het IVRK an sich.

De Zwitserse overheid betwiste de directe werking voor enkele bepalingen (in tegenstelling tot de verwerende partij die het ganze verdrag directe werking ontzegt) en het UNCRC oordeelde als volgt:

1. “6.5 The Committee takes note of the State party’s arguments that the provisions of articles 2 (2), 3, 6 (2), 22 and 24 of the Convention do not provide a basis for subjective rights whose violation can be invoked before the Committee. In this regard, the Committee recalls that the Convention recognizes the interdependence and equal importance of all rights (civil, political, economic, social and cultural) that enable all children to develop their mental and physical abilities, personalities and talents to the fullest extent possible. It also recalls that the best interests of the child, as enshrined in article 3 of the Convention, is a threefold concept which is at the same time a substantive right, an interpretative principle and a rule of procedure. The Committee notes that under article 5 (1) (a) of the Optional Protocol, individual communications may be submitted against a State party to the Convention by or on behalf of individuals or groups of individuals claiming to be victims of a violation by that State party of any of the rights set forth in the Convention. Accordingly, the Committee considers that there is nothing in article 5 (1) (a) of the Optional Protocol to suggest a limited approach to the rights whose violation may be invoked in the individual communications procedure. The Committee also recalls that it has in the past ruled on alleged violations of the articles invoked under the individual communications mechanism” UNCRC, Views adopted by the Committee under the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure concerning communication, No. 56/2018, 30 october 2020, V.A. v. Switzerland;

Zoals Desmet en Lembrechts stellen met betrekking tot deze beslissing van het CRC:

“The most notable procedural issue in V.A. v. Switzerland concerns the justiciability of the CRC’s provisions. For the first time, the CRC Committee explicitly discusses in its Views the direct effect of the rights anchored in the CRC. According to the Swiss state party, Articles 2(2), 3, 6(2), 22 and 24 of the CRC are ‘of a programmatic nature’ and do not contain subjective rights, violations of which could be invoked before the CRC Committee (para. 4.10 of the Decision).

The CRC Committee firmly contests this view. It stresses the interdependence and equal importance of all CRC rights (CRC GC 15 (2013), para. 7; para. 6.5 of the Decision), and recalls that Article 3 of the CRC constitutes not only an interpretative principle and a rule of procedure, but also a self-executing substantive right that can be invoked before a court (CRC GC 14 (2013), para. 6). Moreover, pursuant to Article 5(1) of the CRC OP3, communications may be submitted regarding alleged violations of “any of the rights” in the CRC or its first two Optional Protocols. Finally, the CRC Committee notes that it already pronounced itself on alleged violations of these articles with respect to previous communications.”. E. DESMET en S. LEMBRECHTS, Case note 2021/1, ‘Rights of accompanied children in asylum proceedings: the challenges of a holistic approach and high quality decision-making’, <https://www.childrensrightsobservatory.nl/case-notes/casenote2021-1>

Ten derde moet erop gewezen worden dat ook de Belgische Staat het optioneel protocol aangaande de individuele klachtenprocedure bij het UNCRC ondertekende en geratificeerd heeft.

Hierin wordt verduidelijkt: “Noting that the States parties to the Convention on the Rights of the Child (hereinafter referred to as “the Convention”) recognize the rights set forth in it to each child within their jurisdiction without discrimination of any kind, irrespective of the child’s or his or her parent’s or legal guardian’s race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national, ethnic or social origin, property, disability, birth or other status”.

Artikel 5 van het Optioneel Protocol stelt “1. Communications may be submitted by or on behalf of an individual or group of individuals, within the jurisdiction of a State party, claiming to be victims of a violation by that State party of any of the rights set forth in any of the following instruments to which that State is a party: (a) The Convention; (b) The Optional Protocol to the Convention on the sale of children, child prostitution and child pornography; (c) The Optional Protocol to the Convention on the involvement of children in armed conflict.”

De Belgische Staat erkent dus de rechten van elk kind afgeleid van het IVRK binnen zijn rechtsmacht en erkent dat die rechten voldoende duidelijk zijn opdat een rechthebbende zich op een schending kan beroepen voor het UNCRC. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom deze rechten plots de nodige duidelijkheid zouden ontberen indien men zich er voor een nationale rechtbank op zou willen beroepen.

De wetgever heeft bewust gekozen om het optioneel protocol te ratificeren.

Zelfs al zou aanvaard worden dat rechthebbenden zich niet rechtstreeks kunnen beroepen op de bepalingen van het IVRK moet het IVRK wel degelijk toegepast worden door de DVZ dat er als bestuur door gebonden is, en dienen de bepalingen van de vreemdelingenwet en van het EVRM geïnterpreteerd te worden met de bepalingen van het IVRK als interpretatieve leidraad.

Zelfs al wil het bestuur aanvoeren dat de bepalingen van het VRK geen directe werking hebben en de schending ervan niet kan ingeroepen worden voor Uw Raad, houdt dit nog niet in dat verwerende partij de bepalingen als overheid niet hoort toe te passen en het op zijn minst geen interpretatieve leidraad zou vormen waar een verzoeker zich op kan en mag beroepen bij het indienen van een verzoek tot verblijfsmachtiging.

Verwerende partij miskent de aard van de verplichtingen die op haar rusten.

In het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland zet het EHRM uiteen dat het belang van het kind onder artikel 8 EVRM naast de gezinseenheid ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft:

“135. The Court notes that there is currently a broad consensus – including in international law – in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests must be paramount (see the numerous references in paragraphs 49-56 above, and in particular Article 24 § 2 of the European Union’s Charter of Fundamental Rights). As indicated, for example, in the Charter, “[e]very child shall have the right to maintain on a regular basis a personal relationship and direct contact with both his or her parents, unless that is contrary to his or her interests”.

136. The child’s interest comprises two limbs. On the one hand, it dictates that the child’s ties with its family must be maintained, except in cases where the family has proved particularly unfit. It follows that family ties may only be severed in very exceptional circumstances and that everything must be done to preserve personal relations and, if and when appropriate, to “rebuild” the family (see Gnahoré, cited above, § 59). On the other hand, it is clearly also in the child’s interest to ensure its development in a sound environment, and a parent cannot be entitled under Article 8 to have such measures taken as would harm the child’s health and development (see, among many other authorities, Elsholz v. Germany [GC], no. 25735/94, § 50, ECHR 2000-VIII, and Maršálek v. the Czech Republic, no. 8153/04, § 71, 4 April 2006).”

Het hoger belang van het kind als ontwikkelingselement bij verwijderingsprocedures kan enkel ingeschat worden aan de hand van de leeftijd en maturiteit van het kind, de aanwezigheid van zijn ouders, zijn omgeving en ervaringen. In elk individueel geval moet het hoger belang ingeschat worden, en die taak ligt voornamelijk bij de overheid:

“138. It follows from Article 8 that a child’s return cannot be ordered automatically or mechanically when the Hague Convention is applicable. The child’s best interests, from a personal development perspective, will depend on a variety of individual circumstances, in particular his age and level of maturity, the presence or absence of his parents and his environment and experiences (see the UNHCR Guidelines, paragraph 52 above). For that reason, those best interests must be assessed in each individual case. That task is primarily one for the domestic authorities, which often have the benefit of direct contact with the persons concerned. To that end they enjoy a certain margin of appreciation, which remains subject, however, to a European supervision whereby the Court reviews under the Convention the decisions that those authorities have taken in the exercise of that power (see, for example, Hokkanen v. Finland, 23 September 1994, § 55, Series A no. 299-A, and Kutzner, cited above, §§ 65-66; see also Tiemann v. France and Germany (dec.), nos. 47457/99 and 47458/99, ECHR 2000-IV; Bianchi, cited above, § 92; and Carlson, cited above, § 69).”

Het bestuur moet een diepgaand onderzoek doen van de ganse familiesituatie, en alle factoren die betrekking hebben op de feitelijke, emotionele, psychologische, materiële en medische omstandigheden:

“139. In addition, the Court must ensure that the decision-making process leading to the adoption of the impugned measures by the domestic court was fair and allowed those concerned to present their case fully (see Tiemann, cited above, and Eskinazi and Chelouche v. Turkey (dec.), no. 14600/05, ECHR 2005-XIII). To that end the Court must ascertain whether the domestic courts conducted an in-depth

examination of the entire family situation and of a whole series of factors, in particular of a factual, emotional, psychological, material and medical nature, and made a balanced and reasonable assessment of the respective interests of each person, with a constant concern for determining what the best solution would be for the abducted child in the context of an application for his return to his country of origin (see Maumousseau and Washington, cited above, § 74)."

Zoals uit bovenstaande argumenten blijkt heeft verwerende partij verzuimd een dergelijke inschatting te maken.

6. Verzoekende partij verwees in haar verblijfsaanvraag uitdrukkelijk naar haar medische en psychische problemen, als buitengewone omstandigheid waarom het bijzonder moeilijk is de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen.

Verwerende partij stelt echter dat uit deze documenten niet blijkt dat ze niet kunnen reizen. Verzoekende partij merkt op dat de vraag naar buitengewone omstandigheden niet beperkt is tot de mogelijkheid zich fysiek te verplaatsen naar het herkomstland (i.e. te reizen), maar zich uitstrekt tot de mogelijkheid daar te verblijven voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag.

Verwerende partij kan dus niet volstaan met de opmerking dat verzoekers nog steeds kunnen reizen voor wat betreft de psycho-medische situatie van verzoekers als buitengewone omstandigheid.

Vererende partij wijst voor een verdere inschatting van de psycho-medische problemen echter naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze motivering kan echter niet volstaan.

Het feit dat het mogelijk is een verzoek in te dienen tot verblijfsmachtiging op medische gronden brengt echter niet met zich mee dat medische problemen geen buitengewone omstandigheden voor artikel 9bis zouden kunnen inhouden.

Artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet stelt dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard, wat inhoudt dat medische elementen die (nog) niet werden ingeroepen in het kader van een verzoek tot medische regularisatie wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Zoals reeds verschillende keren bevestigd door uw Raad, kunnen medische omstandigheden wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hoewel deze niet noodzakelijkerwijze binnen de werkingssfeer van artikel 9ter zouden vallen.

Verwerende partij dient de medische en psychische situatie van verzoekers in rekening te brengen bij de beoordeling of er sprake is van buitengewone omstandigheden of niet.

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht die op haar rust, evenals artikel 9bis van de wet, het evenredigheidsbeginsel, en de zorgvuldigheidsplicht, artikel 8 van het EVRM, en het hoger belang van het kind zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, artikel 3 van het IVRK en artikel 22bis van de Grondwet."

3.1.2. Beoordeling

Het eerste middel is blijkens het betoog van de verzoekers gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1.2.1. De verzoekers maken in de aanhef van het eerste middel gewag van een schending van artikel 13 van het EVRM, maar laten na om deze met concrete gegevens toe te lichten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekers in hun verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 13 van het EVRM door de bestreden beslissingen geschonden achten. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De door de verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat de verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekers maken niet aannemelijk dat de opgegeven motieven hen niet in staat zouden stellen om met kennis van zaken hun rechtsmiddel aan te wenden.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Waar de verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de in de eerste bestreden beslissing opgegeven motieven, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen, en van artikel 8 van het EVRM.

3.1.2.4. Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers betogen, houdt het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden niet in dat de verweerder een belangenafweging moet doorvoeren in die zin dat hij zou moeten nagaan of de *“ongemakken”*, die voor de aanvragers voortvloeien uit de door artikel 9 van de

Vreemdelingenwet voorziene verplichting om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen, al dan niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen van deze algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Om zich te kunnen beroepen op de uitzonderingsprocedure van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, komt het de aanvrager toe om aan te tonen dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Het gaat dus niet om “ongemakken” maar om concrete omstandigheden die maken dat het voor de betrokken aanvrager nagenoeg onmogelijk is om de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet te respecteren. Hierbij is het niet van belang of de ongemakken die gepaard gaan met het indienen van de aanvraag in het buitenland al dan niet opwegen tegen het doel en de gevolgen van het wettelijke voorschrift van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Aangezien artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een uitzondering vormt op de algemene regel, vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dient deze bovendien restrictief te worden toegepast.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust derhalve op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De Raad benadrukt dat de verweerder bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

De verweerder oordeelde *in casu* dat de door de verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

3.1.2.5. De verzoekers betwisten het motief dat de duur van de asielprocedures niet als onredelijk lang beschouwd kan worden zodat deze behandelingsduur geen recht geeft op verblijf. De verzoekers geven aan dat zij dit argument niet hebben aangevoerd in hun machtigingsaanvraag.

Dit betoog vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Nergens kan in de machtigingsaanvraag van 1 mei 2021 en de bijhorende aanvullingen worden gelezen dat de verzoekers aanvoeren dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van de lange duur van de behandeling van de door hen ingediende verzoeken om internationale bescherming. Volgend motief uit de eerste bestreden beslissing moet dan ook als een louter overtollig worden beschouwd:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste VIB werd ingediend op 19.06.2015 en afgesloten op 13.01.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Hun tweede VIB werd ingediend op 24.05.2018. Op 31.10.2018 werd dit VIB niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Betrokkenen dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 09.03.2020. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk ongeveer 1 jaar en 7 maanden en iets meer dan 1 jaar en 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”

Deze motivering is overtollig gegeven nu zij op geen enkele wijze wordt aangewend om het besluit te ondersteunen dat de verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die hen verhinderen om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure, dit is vanuit het buitenland. De verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij uit deze motivering impliciet menen te kunnen afleiden

dat een onredelijk lange behandelingsduur van de asielpcedure zou kunnen gelden als een buitengewone omstandigheid die toelaat de aanvraag vanuit België in te dienen.

Gelet op de overtuigendheid van de hierboven geciteerde motivering hoeft niet te worden ingegaan op de kritiek van de verzoekers op dit punt. Deze kritiek kan immers niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.1.2.6. De verzoekers betogen voorts dat de motieven omtrent de scholing van hun kinderen geen blijk geven van een zorgvuldig onderzoek van de aanvraag. De verzoekers lezen in de eerste bestreden beslissing dat de scholing van hun kinderen in België geen buitengewone omstandigheid vormt omdat de verzoekers niet aantonen dat hun kinderen in Libanon niet naar school zullen kunnen gaan. Dit zou niet volstaan als antwoord op het in de aanvraag aangehaalde argument dat de kinderen ofwel geen Arabisch kunnen ofwel het niet kunnen lezen of schrijven en dat er in Libanon 1,2 miljoen kinderen geen toegang krijgen tot onderwijs.

Waar de verzoekers nog vervolgen dat deze elementen volgens hen een concreet risico inhouden dat hun kinderen geen aansluiting zullen kunnen vinden tot het onderwijs in Libanon en dat zij in het allerbeste scenario erg veel leerachterstand zullen ontwikkelen onder meer aangezien het onderwijs er, gelet op de socio-economische crisis, onbetaalbaar is geworden voor hen, herhaalt de Raad dat het hem niet toekomt om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen.

De verzoekers viseren met hun kritiek het volgende motief uit de eerste bestreden beslissing:

“Het feit dat de drie minderjarige kinderen hier naar school gaan en wat wordt aangetoond d.m.v. schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen beweren tevens dat het in het hoger belang is van hun kinderen dat hun schoolopleiding niet verstoord wordt. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 09.03.2020 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijk vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkenen volgen.

Daarnaast zouden de drie kinderen geen affectieve banden hebben met Libanon en in België hun ganse leven hebben opgebouwd. Een terugkeer naar hun land van herkomst zou nefaste effecten sorteren op hun sociale en psychologische ontwikkeling. Hun adequate verzorging zou op het spel staan, evenals hun directe veiligheid en hun fysieke omgeving, de structuur en regelmaat zou uit hun leven verdwijnen, de kwaliteit van de opvoeding zou onder druk komen te staan, ze zullen steunfiguren in België verliezen, ze zouden hun sociaal netwerk verliezen, sociaal geïsoleerd geraken en ze spreken de taal niet. Beperkte taalvaardigheden zouden het schoolgaan erg bemoeilijken, ze zouden hun vriendengroep verliezen en geen aansluiting vinden in Libanon. Betrokkenen beweren dat het jongste kind, Y. (...), amper Arabisch kan begrijpen en het niet kan schrijven of spreken. A. (...) zou geen Arabisch kunnen lezen of schrijven. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Libanon hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Libanon hun leerplicht niet zouden kunnen verderzetten. Niet alleen zijn de drie kinderen in Libanon geboren en woonden zij daar tot hun leeftijd van bijna 7 jaar, 4,5 jaar en 1,5 jaar bij vertrek in juni 2015, maar hebben ze ook via hun ouders een band met Libanon. Verzoekers hebben immers de Libanese nationaliteit en zijn in Libanon geboren of hebben er verbleven. Betrokkenen beweren namelijk eveneens in Syrië te hebben gewoond, maar hiervan leggen zij geen bewijzen voor. Uit het eerste VIB van mijnheer en mevrouw blijkt daarenboven dat de vader van mijnheer alsook de ouders, broer en zussen van mevrouw in Libanon, meer bepaald in Beiroet, verblijven. Er mag omwille van bovenstaande feiten van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Arabische taal en Libanese cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkenen maken het dan ook absoluut niet aannemelijk dat zij het Nederlands in die mate zouden beheersen dat zij in staat zouden zijn hun kinderen in deze

taal op te voeren. Een diploma van Nederlandse lessen dd. 23.06.2022 toont aan dat mevrouw Nederlands begrijpt, maar dat spreken moeilijker is. Voor mijnheer wordt geen enkel bewijs van een behaald niveau in de Nederlandse taal voorgelegd. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in privésfeer of huiselijke sfeer hun kinderen niet zouden opvoeden in hun moedertaal aangezien dit toch de taal is die zij het best beheren. Bovendien kan men er van uit gaan dat de kinderen, gezien zij op erg korte tijd het Nederlands zouden machtig zijn, zij zonder problemen en met de hulp van hun ouders hun moedertaal zouden kunnen aanleren. Daarnaast, gezien beide VIB's van betrokkenen negatief afgesloten werden, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. De kinderen worden verder niet gescheiden van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name hechte familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Verder tonen zij niet aan dat hun kinderen zich niet opnieuw kunnen aanpassen aan een leven in Libanon, nadat zij eerst al in staat bleken te zijn zich aan te passen aan het leven in België. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Uit een simpele lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt derhalve dat de verweerder op uitvoerige wijze heeft gemotiveerd waarom hij het element van de scholing van de kinderen niet als een buitengewone omstandigheid heeft weerhouden. De verweerder wijst er in de eerste plaats op dat de verzoekers niet hebben aangetoond dat er in het land van herkomst geen scholing kan verkregen worden en dat ook niet blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven, noch een gespecialiseerde structuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De verweerder merkt voorts op dat de scholing steeds in precair (en later illegaal) verblijf heeft plaatsgevonden en dat het een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen. De verweerder benadrukt voorts dat de verzoekers niet bewijzen dat hun kinderen geen enkele band meer zouden hebben met Libanon en dat zij evenmin bewijzen dat zij een dergelijke taal- en culturele achterstand hebben dat ze er hun leerplicht niet zouden kunnen verderzetten. De verweerder licht vervolgens concreet toe waarom hij ervan uitgaat dat de verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Arabische cultuur en taal hebben bijgebracht: "(ze hebben) ook via hun ouders een band met Libanon. Verzoekers hebben immers de Libanese nationaliteit en zijn in Libanon geboren of hebben er verbleven. Betrokkenen beweren namelijk eveneens in Syrië te hebben gewoond, maar hiervan leggen zij geen bewijzen voor. Uit het eerste VIB van mijnheer en mevrouw blijkt daarenboven dat de vader van mijnheer alsook de ouders, broer en zussen van mevrouw in Libanon, meer bepaald in Beiroet, verblijven. Er mag omwille van bovenstaande feiten van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Arabische taal en Libanese cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkenen maken het dan ook absoluut niet aannemelijk dat zij het Nederlands in die mate zouden beheersen dat zij in staat zouden zijn hun kinderen in deze taal op te voeren. Een diploma van Nederlandse lessen dd. 23.06.2022 toont aan dat mevrouw Nederlands begrijpt, maar dat spreken moeilijker is. Voor mijnheer wordt geen enkel bewijs van een behaald niveau in de Nederlandse taal voorgelegd. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in privésfeer of huiselijke sfeer hun kinderen niet zouden opvoeden in hun moedertaal aangezien dit toch de taal is die zij het best beheren". Nog merkt de verweerder op dat de kinderen van de verzoekers, gelet op het feit dat zij op korte tijd het Nederlands leerden, zonder problemen en met de hulp van hun ouders terug hun moedertaal kunnen aanleren.

De verzoekers stellen dat verweerder er niet zonder meer vanuit kan gaan dat zij hun kinderen tot op zekere hoogte de Arabische taal hebben bijgebracht. Zij stellen dat zij zeer goed Frans en Nederlands spreken en herhalen hun vluchtrelaas van Syrië naar Libanon en dan naar België. De verzoekers stellen dat het een feit is dat hun kinderen geen Arabisch kunnen lezen of schrijven.

De verzoekers betwisten echter niet dat er ook in Libanon scholen zijn, noch dat hun drie kinderen in bij hun vertrek uit Libanon respectievelijk bijna 7 jaar, 4,5 jaar en 1,5 jaar oud waren. Nu de oudste kinderen bij vertrek uit Libanon bijna 7 en 4,5 jaar oud waren, moeten zij wel nog een andere taal dan het Nederlands in hun eerste levensjaren hebben gekend. De verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat zijzelf ook het Nederlands en het Frans machtig zijn, doch hiermee spreken zij niet tegen dat hun thuistaal het Arabisch is. De verzoekers maken evenmin aannemelijk dat in de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze als volgt wordt gemotiveerd: "Betrokkenen maken het dan ook absoluut niet aannemelijk dat zij het Nederlands in die mate zouden beheersen dat zij in staat zouden zijn hun kinderen in deze taal op te voeren. Een diploma van Nederlandse lessen dd. 23.06.2022 toont

aan dat mevrouw Nederlands begrijpt, maar dat spreken moeilijker is. Voor mijnheer wordt geen enkel bewijs van een behaald niveau in de Nederlandse taal voorgelegd. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in privé sfeer of huiselijke sfeer hun kinderen niet zouden opvoeden in hun moedertaal aangezien dit toch de taal is die zij het best beheren."

In het betoog van de verzoekers leest de Raad niet dat de verzoekers hun kinderen niet minstens evenzeer opvoeden in het Arabisch. Rekening houdend met de eigen afkomst van de verzoekers, de leeftijd van de kinderen bij vertrek uit Libanon, het gebrek aan bewijs dat zij in Syrië hebben gewoond en het ruimer familiaal netwerk van de verzoekers in Libanon enerzijds en met het precare verblijf in België anderzijds, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verweerder heeft geoordeeld dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Arabische taal en Libanese cultuur hebben bijgebracht.

Door te herhalen dat hun kinderen geen Arabisch kunnen schrijven of lezen, en door te wijzen op de impact op de kinderen van de eerdere verhuizingen, tonen verzoekers niet aan dat de verweerder op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het gegeven dat hun kinderen in België naar school gaan geen aanleiding geeft tot de vaststelling van het bestaan van een buitengewone omstandigheid. De verzoekers gaan niet concreet in op de hierboven besproken motieven. In dit verband merkt de Raad ook op dat dagelijks ouders met hun gezin verhuizen naar het buitenland, al dan niet om werk gerelateerde redenen, en kinderen zich dus dienen aan te passen aan een nieuwe leefwereld, waar andere talen worden gebruikt, en een ander onderwijssysteem. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vertrekt van het uitgangspunt dat jonge kinderen zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, *Baj Sultanov/Oostenrijk*, § 90).

Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de verweerder kennelijk onredelijk optrad door de scholing van verzoekers' kinderen in België niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen. Zo heeft de Raad van State ook al meermaals geoordeeld dat het niet onredelijk is om te besluiten dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (cf. RvS 18 april 2002, nr. 105.633; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862 en RvS 14 maart 2006, nr. 156.325).

De verzoekers betogen dat door de socio-economische crisis in Libanon schoollopen onbetaalbaar is geworden voor hun kinderen.

Door middel van deze argumentatie beperken de verzoekers zich tot een loutere herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag van 1 mei 2021, zonder daarbij op concrete wijze in te gaan op de motieven van de eerste bestreden beslissing inzake de in de aanvraag aangehaalde socio-economische crisis in Libanon:

"Wat betreft het feit dat Libanon door Covid-19 en de recente explosie in Beiroet met ongeziene economische problemen kampt, en de voorgelegde artikels van Al Jazeera dd. 01.04.2021 en Reuters dd. 10.03.2021, dient te worden opgemerkt dat dit betrekking heeft op de algemene situatie in Libanon en dat betrokkenen niet aantonen dat zij hier zelf schade van zullen ondervinden bij een tijdelijke terugkeer. Dit kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

De verzoekers maken thans niet aannemelijk dat zij schade zullen ondervinden door het gegeven dat tijdens de COVID-19-pandemie 1,2 miljoen kinderen niet naar school gingen.

De verzoekers betogen dat zij slechts anderhalf jaar in Libanon hebben gewoond, van 2013 tot aan hun vertrek naar België, hetgeen noch door het CGVS, noch de Raad zou zijn betwist.

De verzoekers viseren door middel van dit betoog volgend motief uit de eerste bestreden beslissing:

"Niet alleen zijn de drie kinderen in Libanon geboren en woonden zij daar tot hun leeftijd van bijna 7 jaar, 4,5 jaar en 1,5 jaar bij vertrek in juni 2015, maar hebben ze ook via hun ouders een band met Libanon. Verzoekers hebben immers de Libanese nationaliteit en zijn in Libanon geboren of hebben er verbleven. Betrokkenen beweren namelijk eveneens in Syrië te hebben gewoond, maar hiervan leggen zij geen bewijzen voor."

Dit motief vindt evenwel steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoekers lichten niet toe welk door hen bij de aanvraag voorgelegd stuk precies een bewijs zou vormen van hun bewering dat

zij eveneens in Syrië hebben gewoond. In 's Raads arrest met nummer 233 599 van 5 maart 2020 kan onder meer het volgende worden gelezen:

“Verzoeker zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd op 15 september 2016 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat (i) hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verklaarde dat hij over de Syrische nationaliteit beschikt en verzweeg dat hij ook over de Libanese nationaliteit beschikt, hetgeen hij pas aangaf voor het Commissariaat-generaal, (ii) (...), (iii) (...), (iv) de door hem neergelegde documenten slechts zijn identiteit ondersteunen, die op zich niet ter discussie staat en deze documenten een indicatie vormen voor het vermoeden dat niet Syrië maar wel Libanon zijn hoofdverblijfplaats was daar het “recentste” Syrische stuk dat hij neerlegt dateert van 1998 en hij niet eens over de vernieuwde Syrische identiteitskaart beschikt maar nog een oud exemplaar uit 1993 neerlegt en (v) (...). Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 180 554 van 11 januari 2017.”

En:

“Verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd op 15 september 2016 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat (i) zij bij aanvang van haar asielaanvraag nauwelijks elementen ten opzichte van Libanon aanhaalde en zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken slechts stelde dat haar man geen werk heeft in Libanon en dat haar vader ziek is, socio-economische motieven welke evenwel geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève, (ii) (...), (iii) zij geen enkel begin van bewijs kan neerleggen van het feit dat zij van aan haar huwelijk in 2007 tot in 2013 in Syrië zou gewoond hebben en zij zich bovendien tegensprekt over haar woonplaatsen in Syrië, (iv) zij voor Dienst Vreemdelingenzaken vaagweg stelde dat zij in Syrië behandeld werden als Libanezen en in Libanon als Syriërs, hetgeen zij voor het Commissariaat-generaal concretiseert door haar bewering dat haar zoon A. op school gepest werd omwille van zijn Syrische afkomst, doch zelfs indien er sprake zou geweest zijn van pestgedrag onder kinderen, dit niet kan beschouwd worden als vervolging, (v) (...), (vi) de door haar neergelegde documenten slechts haar identiteit ondersteunen, die op zich niet ter discussie staat en (vii) (...). Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 180 555 van 11 januari 2017.”

De verzoekers kunnen dan ook niet worden bijgetreden waar zij voorhouden dat het gegeven dat zij slechts anderhalf jaar in Libanon hebben verbleven blijkt uit hun asielprocedure en de beslissingen die hierin werden genomen.

De verzoekers kunnen daarentegen wel worden bijgetreden waar zij opmerken dat de (eerste) verzoeker reeds in 2015 in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft aangegeven dat zijn vader op dat ogenblik reeds overleden was en dat hij een broer had die in België verblijft. Er kan thans dan ook niet dienstig worden verwezen naar het verblijf van de vader van de verzoeker in Libanon. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoekers bij een terugkeer naar Libanon een ruimer familiaal netwerk (familie van de verzoekster) treffen. De verzoekers betwisten niet dat de ouders, broer en zussen van de verzoekster in Libanon verblijven.

3.1.2.7. De verzoekers benadrukken dat zij in hun aanvraag hadden gewezen op de studie van de Rijksuniversiteit van Groningen door Dr. M. E. Kalverboer en dat deze studie niet vermeldt dat de impact van een terugkeer op de kinderen meevalt als de kinderen verder in de nabijheid van hun ouders en binnen een ruimer familiaal kader kunnen opgroeien. De verzoekers betogen dat de schade voortvloeit uit de mate van integratie doorheen de jaren en uit de gedwongen terugkeer die gepaard gaat met een verlies van identiteit. De verzoekers herhalen voorts enkele elementen uit de aanvraag: dat hun bredere familie arm is, dat zij hen niet konden ondersteunen bij hun vertrek uit Syrië, dat zij gesplitst moesten leven als gezin omdat er onvoldoende huisvesting was om samen te leven en dat er nu zo'n verwoestende sociaaleconomische kaalslag in Libanon aan de orde is dat de draagkracht van het familienetwerk onbestaande is. De verzoekers benadrukken nogmaals dat uit de aangevoerde studie blijkt dat er twee factoren van groot belang zijn, met name de duur van het verblijf enerzijds, hoe langer het verblijf hoe schadelijker de terugkeer, en de stabiliteit van de ouders anderzijds. De verzoekers geven mee dat het in deze zaak gaat over een verblijf van meer dan zeven jaar en de ouders er psychisch slecht aan toe zijn, hetgeen werd geattesteerd en ondersteund met getuigenissen en verklaringen. De verzoekers herhalen tevens dat hun kinderen geen Arabisch lezen en schrijven en met angsten kampen, dat zij al meer dan zeven jaar in België verblijven en dat de ouders er slecht aan toe zijn. De verzoekers benadrukken dat, wanneer de kinderen terug moeten naar een land waar ze maar anderhalf jaar gewoond hebben, zij riskeren geen toegang te hebben tot (of te kunnen betalen voor)

scholing. De verzoekers betogen dat moet geantwoord worden op de vraag wat de impact op hun kinderen hiervan zal zijn, en zij stellen dat de verweerder het onderzoek herformuleert, hetgeen niet hetzelfde is als het onderzoek van de aanvraag uit te voeren.

De Raad wijst erop dat de verweerder, naast het argument van de scholing van de kinderen, ook de in de aanvraag naar voor gebrachte argumentatie omtrent de studie van Dr. M. E. Kalverboer in rekening heeft genomen:

“Betrokkenen verwijzen verder naar de studie van de Rijksuniversiteit van Groningen door Dr. M. E. Kalverboer en een artikel uit het tijdschrift Klasse waaruit zou blijken dat gedwongen uitzetting of tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst vrijwel altijd schadelijk zou zijn voor de ontwikkeling van de kinderen. Echter, we merken op dat het louter inroepen van rapporten of artikels die op algemene wijze melding maken van mogelijke psychische en psychologische problemen en van een identiteitsbreuk met ontwikkelingsschade bij kinderen die terugkeren naar hun land van herkomst na een langdurig verblijf, niet volstaat om aan te tonen dat ook de kinderen van betrokkenen effectief deze schade zullen oplopen. Dus hoewel de bronnen melding maken van opgelopen schade bij kinderen die terugkeren, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat de kinderen van verzoekende partijen een reëel risico zouden lopen op onherstelbare schade louter door een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun kinderen niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verzoeker beperken zich ertoe de argumenten uit het aanvraag te herhalen, maar met dergelijk betoog tonen zij nog niet aan dat deze motieven zouden getuigen van een onzorgvuldige of onredelijke besluitvorming. De verzoekers verliezen bovendien uit het oog dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden op de aanvrager en dus op henzelf rust. De verweerder dient bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing enkel op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. Wanneer de verweerder, zoals *in casu*, vast stelt dat de aanvrager in gebreke is gebleven om met concrete gegevens te bewijzen dat de impact op de kinderen dermate desastreus is dat het voor hen als gezin bijzonder moeilijk tot onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de reguliere weg, dan kan hij zich tot deze vaststelling beperken en dient hij niet zelf een verder onderzoek te voeren naar de te verwachten impact op de kinderen en hun hoger belang in het geval dat de aanvraag via de reguliere weg, dit is vanuit het buitenland, moet worden ingediend. De verzoekers dwalen dan ook waar zij voorhouden dat de verweerder zich een oordeel diende te vormen over de impact op het hoger belang van de minderjarigen in kwestie.

Bovendien blijkt uit de bevindingen van de Nederlandse studie, zoals de verzoekers deze weergeven, dat de impact van een terugkeer naar het land van herkomst op de ontwikkeling van kinderen afhangt van vele factoren. Het is dus telkens nodig de concrete, individuele situatie van de kinderen in ogenschouw te nemen en concreet aan te tonen wat hun precieze situatie bij terugkeer is. Een loutere verwijzing naar deze studie kan niet volstaan om aan te tonen dat de belangen van verzoekers' kinderen bij een terugkeer naar het land van herkomst noemenswaardig worden geschaad, zonder dat een en ander met concrete argumenten wordt onderbouwd. De verzoekers doen geen ernstige en concrete poging om aan te tonen dat de vermelde voorwaarden voor de ontwikkeling van de kinderen in het land van herkomst niet zijn vervuld voor wat hun kinderen betreft. In tegenstelling tot wat de verzoekers voorhouden, heeft verweerder door middel van de overige in de eerste bestreden akte opgenomen motieven wel degelijk een concreet en individueel onderzoek gevoerd naar de vraag of het hoger belang van de kinderen in gevaar komt bij een terugkeer naar Libanon. Hij oordeelde dat dit wordt aangetoond.

3.1.2.8. Waar de verzoekers er nog op wijzen dat de kinderen niet de verantwoordelijkheid dragen voor de beslissingen van hun ouders en dat ook situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, kan hun betoog niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. In deze beslissing wordt met name als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen beweren tevens dat het in het hoger belang is van hun kinderen dat hun schoolopleiding niet verstoord wordt. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 09.03.2020 vindt

deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf."

Dit motief staat los van de volgende motieven:

"Het feit dat de drie minderjarige kinderen hier naar school gaan (kan) niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen beweren tevens dat het in het hoger belang is van hun kinderen dat hun schoolopleiding niet verstoord wordt. (...) Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijk vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkenen volgen.

Daarnaast zouden de drie kinderen geen affectieve banden hebben met Libanon en in België hun ganse leven hebben opgebouwd. Een terugkeer naar hun land van herkomst zou nefaste effecten sorteren op hun sociale en psychologische ontwikkeling. Hun adequate verzorging zou op het spel staan, evenals hun directe veiligheid en hun fysieke omgeving, de structuur en regelmaat zou uit hun leven verdwijnen, de kwaliteit van de opvoeding zou onder druk komen te staan, ze zullen steunfiguren in België verliezen, ze zouden hun sociaal netwerk verliezen, sociaal geïsoleerd geraken en ze spreken de taal niet. Beperkte taalvaardigheden zouden het schoolgaan erg bemoeilijken, ze zouden hun vriendengroep verliezen en geen aansluiting vinden in Libanon. Betrokkenen beweren dat het jongste kind, Y. (...), amper Arabisch kan begrijpen en het niet kan schrijven of spreken. A. (...) zou geen Arabisch kunnen lezen of schrijven. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Libanon hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Libanon hun leerplicht niet zouden kunnen verderzetten. Niet alleen zijn de drie kinderen in Libanon geboren en woonden zij daar tot hun leeftijd van bijna 7 jaar, 4,5 jaar en 1,5 jaar bij vertrek in juni 2015, maar hebben ze ook via hun ouders een band met Libanon. Verzoekers hebben immers de Libanese nationaliteit en zijn in Libanon geboren of hebben er verbleven. Betrokkenen beweren namelijk eveneens in Syrië te hebben gewoond, maar hiervan leggen zij geen bewijzen voor. Uit het eerste VIB van mijnheer en mevrouw blijkt daarenboven dat de vader van mijnheer alsook de ouders, broer en zussen van mevrouw in Libanon, meer bepaald in Beiroet, verblijven. Er mag omwille van bovenstaande feiten van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Arabische taal en Libanese cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkenen maken het dan ook absoluut niet aannemelijk dat zij het Nederlands in die mate zouden beheersen dat zij in staat zouden zijn hun kinderen in deze taal op te voeden. Een diploma van Nederlandse lessen dd. 23.06.2022 toont aan dat mevrouw Nederlands begrijpt, maar dat spreken moeilijker is. Voor mijnheer wordt geen enkel bewijs van een behaald niveau in de Nederlandse taal voorgelegd. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in privé sfeer of huiselijke sfeer hun kinderen niet zouden opvoeden in hun moedertaal aangezien dit toch de taal is die zij het best beheren. Bovendien kan men er van uit gaan dat de kinderen, gezien zij op erg korte tijd het Nederlands zouden machtig zijn, zij zonder problemen en met de hulp van hun ouders hun moedertaal zouden kunnen aanleren. Daarnaast, gezien beide VIB's van betrokkenen negatief afgesloten werden, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. De kinderen worden verder niet gescheiden van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name hechte familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Verder tonen zij niet aan dat hun kinderen zich niet opnieuw kunnen aanpassen aan een leven in Libanon, nadat zij eerst al in staat bleken te zijn zich aan te passen aan het leven in België. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Hoewel in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de verantwoordelijkheid van de ouders, die zich hebben genesteld in illegaal verblijf, blijkt dit aldus geen determinerend motief uit te maken en heeft dat het onderzoek naar het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden inzake de scholing van de kinderen en hun hoger belang niet in de weg gestaan.

3.1.2.9. De verzoekers benadrukken dat zij in hun aanvraag hadden gewezen op de desastreuze sociaaleconomische situatie en preciaire veiligheidssituatie die actueel in Libanon heerst, hetgeen zij

zouden hebben onderbouwd met een aantal objectieve rapporten. Uit deze rapporten blijkt volgens hen dat er vaak maar enkele uren per dag elektriciteit is, dat mensen hun toegang tot eten, onderdak en gezondheidszorg in gevaar is gekomen, dat wijdverspreide honger dreigde, dat mensen geen toegang meer hadden tot hun bankrekeningen en dat kinderen op enorme schaal bedreigd werden in hun toegang tot onderwijs. De 1,2 miljoen kinderen die geen toegang hadden tot school zou moeten worden afgezet tegenover een totaal aantal kinderen van 1,4 miljoen, waardoor de vraag dan ook niet is of zij bij een terugkeer zullen behoren tot die groep die dit lot te beurt valt, dan wel wat hen onderscheidt van die groep dat zij hier niet onder zouden vallen.

De verzoekers viseren door middel van hun betoog volgend motief uit de bestreden beslissing:

“Wat betreft het feit dat Libanon door Covid-19 en de recente explosie in Beiroet met ongeziene economische problemen kampt, en de voorgelegde artikels van Al Jazeera dd. 01.04.2021 en Reuters dd. 10.03.2021, dient te worden opgemerkt dat dit betrekking heeft op de algemene situatie in Libanon en dat betrokkenen niet aantonen dat zij hier zelf schade van zullen ondervinden bij een tijdelijke terugkeer. Dit kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar een rapport van de mensenrechtenorganisatie Human Right Watch over de situatie in Libanon in 2020; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over de algemene toestand in Libanon en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn. Het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, volstaat niet om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.”

In hun aanvraag hadden de verzoekers onder meer het volgende uiteengezet:

“Op dit moment kampt Libanon door COVID-19 en de recente explosie in Beiroet met ongezien economische problemen en is het geen veilige omgeving voor de kinderen. Maar liefst 1,2 miljoen Libanese kinderen hebben actueel geen toegang tot onderwijs:

“(…) <https://www.aljazeera.com/news/2021/4/1/many-of-lebanons-children-risk-never-returning-to-school-report>

De veiligheidssituatie is actueel bijzonder gespannen, door de acute honger en armoede die heerst:

“(…) <https://www.reuters.com/article/us-lebanon-crisis-security-idUSKBN2B22LA>

Human Rights Watch wijst erop dat Libanon er bijzonder slecht aan toe is door het samenvallen van de financiële crisis, de Beiroet explosie en de COVID-19 pandemie:

“In 2020, Lebanon endured multiple crises, including a massive explosion in Beirut’s port, an economic collapse, rising political instability, and the Covid-19 global pandemic, all of which endangered residents’ basic rights. The Lebanese political class failed to adequately address any of these crises, some of which were of their own making.

The Lebanese Pound has lost 80 percent of its value since October 2019, eroding people’s ability to access basic goods, including food, shelter, and healthcare. The Covid-19 pandemic compounded poverty and economic hardship.

The economic crisis and the Covid-19 pandemic severely affected the medical sector, endangering the ability of hospitals to provide life-saving care. Electricity blackouts became widespread, lasting up to 22 hours per day in the summer.

On August 4, a massive blast in Beirut’s seaport devastated the city killing almost 200 people, injuring more than 6,000, and leaving 300,000 people without shelter. Prime Minister Hassan Diab’s government resigned shortly thereafter. Saad Hariri was nominated to be the country’s prime minister on October 22, nearly one year after he resigned from the post amid popular protests.

Lebanese security forces, including army personnel, internal security forces, and the parliament police, have used excessive force on several occasions against demonstrators, especially following the

country's October 17, 2019 uprising—often with impunity. Lebanese authorities continued to investigate and prosecute individuals for peaceful speech and refer civilians to military courts.

Women and children still face discrimination under the religion-based personal status laws, and child marriage and marital rape remain legal. Unlike men, Lebanese women cannot pass their citizenship to their children and foreign spouses. (<https://www.hrw.org/world-report/2021/country-chapters/lebanon>)

Voor verzoekers kinderen zou een terugkeer, zelfs tijdelijk, onevenredig en schadelijk zijn, terwijl ze hier bijzonder goed geïntegreerd zijn.”

Aangezien de verzoekers aldus in hun aanvraag in verband met hun verwijzing naar het rapport van 'HRW' van 2021 en naar de publicatie van 'Al Jazeera' verschillende malen hebben gewezen op de penibele veiligheidssituatie in Libanon, komt het niet onredelijk voor van de verweerder om te oordelen dat het in de aanvraag aangehaalde rapport van Human Rights Watch en de eveneens naar voor gebrachte artikels van 'Al Jazeera' handelen over een algemene toestand in Libanon en dat *“het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet (volstaat) om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.”*

Thans verwijzen de verzoekers naar een rapport van Human Rights Watch van 12 december 2022, *“Lebanon: Rising poverty, Hunger Amid Economic Crisis”*, en naar een rapport van Unicef van juni 2022, doch deze rapporten hebben zij niet in het kader van hun aanvraag voorgelegd aan het oordeel van de verweerder. De verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij voorhouden dat de thans voor het eerst voorgelegde informatie een algemeen gekend gegeven betreft waarmee de verweerder sowieso rekening diende te houden. De verweerder draagt immers geen verdere onderzoeksplicht dan te beoordelen of de daadwerkelijk ingeroepen elementen al dan niet een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de veiligheidssituatie in het land van herkomst in het loop van de machtigingsprocedure wijzigt, dan is het aan de aanvrager om het bestuur hiervan in te lichten en de aanvraag aan te vullen. Het komt immers de aanvragers en dus aan de verzoekers toe om in het kader van de aanvraag en bij eventuele latere aanvullingen klaar en duidelijk uiteen te zetten waarom het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

3.1.2.10. Samenvattend dient aldus te worden vastgesteld dat de verzoekers een algemene betoog naar voor brengen waarbij zij verschillende argumenten uit het aanvraag herhalen, maar waarmee zij nog niet de door verweerder gedane vaststellingen weerleggen en waarmee zij niet aantonen dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet aannemelijk is gemaakt dat het hoger belang van de kinderen wordt miskend bij een terugkeer naar Libanon, minstens voor het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging. De verzoekers gaan niet in op de gedane vaststelling dat een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze tegen het belang van de kinderen is, dat de kinderen niet gescheiden worden van hun ouders en dat het in hun belang is dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen. Zij weerleggen evenmin dat er nog een ruim familiaal netwerk aanwezig is in het land van herkomst en dat zij geen bewijs bijbrachten dat hun kinderen niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader, kunnen opgroeien en er desgevallend onderwijs kunnen genieten. De verzoekers tonen ook niet aan dat de verweerder de voorliggende feiten niet correct of onredelijk heeft beoordeeld waar hij vaststelt dat de verzoekers niet aantonen dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, dat zij integendeel nog over verschillende sociale contacten beschikken waarop zij beroep kunnen doen, dat zij verder niet aantonen dat hun kinderen zich niet opnieuw kunnen aanpassen aan een leven in Libanon en dat zij evenmin aannemelijk maken dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Libanon hun leerplicht niet zouden kunnen verderzetten.

In deze omstandigheden tonen de verzoekers niet aan dat er een noemenswaardig risico is op psychische of psychologische schade voor hun kinderen bij een terugkeer naar hun land van herkomst, dat verweerder niet de gepaste aandacht besteedde aan de belangen van hun kinderen of dat de beoordeling van verweerder kennelijk onredelijk is. Verder dient nogmaals te worden opgemerkt dat wanneer verweerder, op basis van de hem voorgelegde stukken, geen bewijs ontwaart van het feit dat een kind schade dreigt op te lopen ingevolge een bestuurlijke beslissing, vervolgens op hem, in tegenstelling tot wat de verzoekers lijken te veronderstellen, ook geenszins de verplichting rust om aan te tonen dat het uitgesloten is dat dit kind in de toekomst enig probleem zou kunnen ervaren. Het bestuur is immers niet gehouden tot het onmogelijke.

Gelet op wat voorafgaat, staat afdoende vast dat de verweerder het in de aanvraag naar voor gebrachte hoger belang van de kinderen op daadwerkelijke en concrete wijze in aanmerking heeft genomen en dit ook los van het gedrag en de verantwoordelijkheid van de ouders. De verzoekers hebben geen voldoende belang bij hun kritiek op de bijkomende en niet-determinerende vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf. Deze vaststelling heeft de verweerder er niet van weerhouden wel degelijk het dossier van de verzoekers ook te onderzoeken in het licht van het belang van de kinderen. De bekritiseerde vermelding doet geen afbreuk aan het gegeven dat de belangen van de kinderen wel degelijk het voorwerp hebben uitgemaakt van een nauwgezette en individuele beoordeling. De verzoekers brengen geen concrete, op hun kinderen betrokken, argumenten naar voor die zij in hun aanvraag hebben aangewend en die deze beoordeling onderuit kunnen halen. Er is in de voorliggende zaak geen sprake van dat de verweerder het hoger belang van het kind zonder meer terzijde zou hebben geschoven omdat de ouders voor kinderen hebben gekozen op een ogenblik dat zij in illegaal verblijf waren. In deze omstandigheden wordt dan ook geen kennelijke onredelijkheid in de beoordeling aangetoond.

3.1.2.11. De verzoekers betogen dat artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), in tegenstelling tot wat in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet, directe werking heeft. Zij brengen in dit kader een uitvoerige theoretische uiteenzetting naar voor met betrekking tot de al dan niet directe werking van het door hen ingeroepen Internationaal Kinderrechtenverdrag en de wisselwerking met artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De Raad wijst erop dat, ook al heeft de verweerder in de eerste bestreden beslissing verwezen naar rechtspraak waarin gesteld wordt dat het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft en heeft de gemachtigde tevens aangegeven dat ook artikel 22bis van de Grondwet geen directe werking heeft, uit de motieven blijkt dat de verweerder in het besluitvormingsproces uitgebreid op de situatie van en het (hoger) belang van de kinderen is ingegaan.

De verzoekers hebben dan ook geen belang bij hun kritiek omtrent de al dan niet directe werking van de ingeroepen bepalingen van het Kinderrechtenverdrag nu de verweerder onmiskenbaar het hoger belang van de kinderen heeft betrokken in de bestreden beslissingen. De vraag is dus of deze beoordeling van het hoger belang van de kinderen al dan niet deugdelijk is. De Raad neemt daarbij als uitgangspunt artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM hieromtrent. Het blijkt namelijk niet dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, voor zover die al een directe werking zouden hebben, een andere benadering zouden vragen dan deze vooropgesteld door het EHRM.

3.1.2.12. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de

openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van deze of gene beslissing.

De Raad merkt op dat het bestaan van een gezins- en familieleven van de verzoekers met hun minderjarige kinderen niet wordt betwist. De bestreden beslissing geldt voor het ganse gezin en brengt de gezinseenheid dan ook niet in het gedrang.

De verzoekers werden echter nooit gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden dat hen toeliet dit gezins- en familieleven in België te ontplooien of verder te zetten, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

In het kader van een situatie van eerste toelating moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Daarnaast volgt uit de vaste rechtspraak van het EHRM dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

De Raad benadrukt tevens dat het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Indien een minderjarig kind van de vreemdeling betrokken is, zoals in voorliggende zaak het geval is, dan moet het hoger belang ervan in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi e.a./België*, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, heeft het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B.6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, § 135-136).

Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Üner v. Nederland*, § 58 ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, *Palanci v. Zwitserland*, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, *M.P.E.V. v. Zwitserland*, § 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, §§ 51 en 60).

De verzoekers verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM in de zaak *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* en citeren de §§ 135-136.

Het weze evenwel benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geldt voor het ganse gezin en dat deze beslissing niet verhindert dat de kinderen met hun beide ouders contact kunnen blijven onderhouden.

Daarnaast betogen de verzoekers dat het hoger belang van het kind als ontwikkelingselement bij verwijderingsprocedures enkel kan worden ingeschat aan de hand van de leeftijd en maturiteit van het kind, de aanwezigheid van zijn ouders, zijn omgeving en ervaringen. De verzoekers benadrukken dat in elk individueel geval het hoger belang van het kind moet worden ingeschat en zij menen dat die taak voornamelijk bij de overheid ligt. De verzoekers werpen op dat het bestuur een diepgaand onderzoek moet voeren van de ganse familiesituatie en alle factoren die betrekking hebben op de feitelijke, emotionele, psychologische, materiële en medische omstandigheden. De verzoekers menen dat de verweerder verzuimd heeft om een dergelijke inschatting te maken.

In de eerste bestreden beslissing wordt evenwel als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat de drie minderjarige kinderen hier naar school gaan en wat wordt aangetoond d.m.v. schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen beweren tevens dat het in het hoger belang is van hun kinderen dat hun schoolopleiding niet verstoord wordt. Echter, betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 09.03.2020 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien betekent een terugkeer naar het land van herkomst niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen het belang van de kinderen is. Immers, aangezien betrokkenen de wettelijk vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van betrokkenen volgen.

Daarnaast zouden de drie kinderen geen affectieve banden hebben met Libanon en in België hun ganse leven hebben opgebouwd. Een terugkeer naar hun land van herkomst zou nefaste effecten sorteren op hun sociale en psychologische ontwikkeling. Hun adequate verzorging zou op het spel staan, evenals hun directe veiligheid en hun fysieke omgeving, de structuur en regelmaat zou uit hun leven verdwijnen, de kwaliteit van de opvoeding zou onder druk komen te staan, ze zullen steunfiguren in België verliezen, ze zouden hun sociaal netwerk verliezen, sociaal geïsoleerd geraken en ze spreken de taal niet. Beperkte taalvaardigheden zouden het schoolgaan erg bemoeilijken, ze zouden hun vriendengroep verliezen en geen aansluiting vinden in Libanon. Betrokkenen beweren dat het jongste kind, Y. (...), amper Arabisch kan begrijpen en het niet kan schrijven of spreken. A. (...) zou geen Arabisch kunnen lezen of schrijven. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Libanon hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Libanon hun leerplicht niet zouden kunnen verderzetten. Niet alleen zijn de drie kinderen in Libanon geboren en woonden zij daar tot hun leeftijd van bijna 7 jaar, 4,5 jaar en 1,5 jaar bij vertrek in juni 2015, maar hebben ze ook via hun ouders een band met Libanon. Verzoekers hebben immers de Libanese nationaliteit en zijn in Libanon geboren of hebben er verbleven. Betrokkenen beweren namelijk eveneens in Syrië te hebben gewoond, maar hiervan leggen zij geen bewijzen voor. Uit het eerste VIB van mijnheer en mevrouw blijkt daarenboven dat de vader van mijnheer alsook de ouders, broer en zussen van mevrouw in Libanon, meer bepaald in Beiroet, verblijven. Er mag omwille van bovenstaande feiten van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Arabische taal en Libanese cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkenen maken het dan ook absoluut niet aannemelijk dat zij het Nederlands in die mate zouden beheersen dat zij in staat zouden zijn hun kinderen in deze taal op te voeden. Een diploma van Nederlandse lessen dd. 23.06.2022 toont aan dat mevrouw Nederlands begrijpt, maar dat spreken moeilijker is. Voor mijnheer wordt geen enkel bewijs van een behaald niveau in de Nederlandse taal voorgelegd. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen in privé sfeer of huiselijke sfeer hun kinderen niet zouden opvoeden in hun moedertaal aangezien dit toch de taal is die zij het best beheren. Bovendien kan men er van uit gaan dat de kinderen, gezien zij op erg korte tijd het Nederlands zouden machtig zijn, zij zonder problemen en met de hulp van hun ouders hun moedertaal zouden kunnen aanleren. Daarnaast, gezien beide VIB's van betrokkenen negatief afgesloten werden, blijkt dat de kinderen geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. De kinderen worden verder niet gescheiden van hun ouders. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name hechte familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Verder tonen zij niet aan dat hun kinderen zich niet opnieuw kunnen aanpassen aan een leven in Libanon, nadat zij eerst al in staat bleken te zijn zich aan te passen aan het leven in België. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen verder naar de studie van de Rijksuniversiteit van Groningen door Dr. M. E. Kalverboer en een artikel uit het tijdschrift Klasse waaruit zou blijken dat gedwongen uitzetting of tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst vrijwel altijd schadelijk zou zijn voor de ontwikkeling van de kinderen. Echter, we merken op dat het louter inroepen van rapporten of artikels die op algemene wijze melding maken van mogelijke psychische en psychologische problemen en van een identiteitsbreuk met ontwikkelingsschade bij kinderen die terugkeren naar hun land van herkomst na een

langdurig verblijf, niet volstaat om aan te tonen dat ook de kinderen van betrokkenen effectief deze schade zullen oplopen. Dus hoewel de bronnen melding maken van opgelopen schade bij kinderen die terugkeren, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat de kinderen van verzoekende partijen een reëel risico zouden lopen op onherstelbare schade louter door een terugkeer naar het land van herkomst. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun kinderen niet in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader kunnen opgroeien. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bovendien geldt de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele kerngezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Daarnaast tonen betrokkenen niet aan dat zij nog andere familieleden in België hebben. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de vader van mijnheer en de ouders, broer en zussen van mevrouw nog in Libanon verblijven. Verder betreft de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)."

En:

"De advocaat van betrokkenen verwijst naar de conclusie van Advocaat-Generaal P. Cruz Villalon van 21 februari 2013 in zaak C-648/11 waarin wordt gesteld dat de Dublin II verordening conform het hoger belang van het kind uitgelegd dient te worden en dat dit procedurele gevolgen schept bij de beoordeling van welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit conform artikel 24.2 van het Handvest. Men wijst er op dat dit dan ook a fortiori geldt voor een nationale wetbepaling, en dat de Advocaat-Generaal stelt dat de medewerking van het kind vereist is en dat dit zijn aanwezigheid op het grondgebied vooronderstelt. De verplaatsing van een minderjarig kind naar de Belgische ambassade in zijn land van herkomst is volgens de advocaat een onnodige verplaatsing waarvan niet kan worden ingezien hoe die in hun belang zou kunnen zijn. Dit arrest stelt verder dat een procedure niet langer mag duren dan strikt noodzakelijk en niet nodeloos gerecht mag worden. We wijzen er op dat het eerste VIB van betrokkenen ongeveer 1 jaar en 7 maanden heeft geduurd en het tweede iets meer dan 1 jaar en 9 maanden, en dat het betrokkenen zelf zijn die hun aanwezigheid op het Belgische grondgebied nodeloos gerecht hebben en dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten hun kinderen bewust opgroeien in deze preciaire situatie. Verder wijzen we op het feit dat het aangehaalde arrest betrekking heeft op het VIB van een minderjarige die meer dan zeven jaar geduurd heeft. Dat is hier manifest niet geval, beide VIB's van betrokkenen werden binnen een meer dan redelijke termijn behandeld. Het gaat hier dus niet om een gelijkaardig geval, integendeel. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet op dit arrest beroepen als buitengewone omstandigheid."

Dat het hoger belang van de kinderen niet werd onderzocht alvorens werd overgegaan tot de eerste bestreden beslissing, blijkt derhalve niet. Het komt aan de verzoekers toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken waarom de hierboven geciteerde motivering niet deugdelijk zou zijn. Het komt de verzoekers toe om met concrete argumenten aan te tonen in welke mate de gemachtigde een verkeerde of onvolledige beoordeling heeft gemaakt van dit hoger belang van het kind, precies bekeken vanuit de contouren van de verschillende bepalingen die zij aanhalen. Zij blijven daartoe echter in gebreke.

De Raad benadrukt voorts dat het EHRM reeds stelde dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland terwijl zij geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Ook toont het EHRM zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een gezins- of privéleven hebben opgebouwd. Een belangrijke overweging bestaat er immers in of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat hun verblijfsstatus of de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

De verzoekers tonen niet aan dat zij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevinden dat de stelregels omtrent het privé- en gezins- of familiaal leven, dat tijdens een precair en/of onregelmatig verblijf in het gastland werd uitgebouwd, *in casu* niet zouden opgaan.

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoekers niet concreet aannemelijk maken dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven, het hoger belang van hun kinderen, dan wel het in België opgebouwde privéleven, in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekers enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.2.13. De verzoekers kunnen worden gevolgd dat artikel 9*bis*, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet stelt dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard, hetgeen inhoudt dat het niet bij wet is uitgesloten dat medische elementen die nog niet werden ingeroepen in het kader van een machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet een buitengewone omstandigheden kunnen vormen in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

De verzoekers beweren dat zij in hun machtigingsaanvraag van 1 mei 2021 hun medische en psychische problemen hadden aangehaald als buitengewone omstandigheden waarom het voor hen moeilijk is om hun aanvraag vanuit de bevoegde diplomatieke post in te dienen. Dit klopt echter niet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers de voorgelegde medische attesten naar voor brachten in hun feiten uiteenzetting onder punt 2, doch niet in hun uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden onder punt 3. De verzoekers maakten in hun punt 3 enkel nog zeer algemeen gewag van “*de psychische problematiek en zwakke mentale gezondheid van de moeder*”, doch zij wendden dit enkel aan in ondersteuning van de argumentatie inzake het risico op schade voor hun minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Libanon.

De verzoekers lezen in de eerste bestreden beslissing in dit verband dat niet blijkt dat zij niet kunnen reizen. *In se* betwisten de verzoekers evenwel niet dat uit de voorgelegde medische attesten niet blijkt dat zij omwille van hun medische toestand onmogelijk kunnen reizen. De vraag naar de buitengewone omstandigheden kan volgens de verzoekers evenwel niet worden beperkt tot de vraag of men zich fysiek kan verplaatsen naar het herkomstland, maar strekt zich ook uit tot de mogelijkheid daar te verblijven voor de duur van de behandeling van hun verblijfsaanvraag. Nergens in hun aanvraag hebben de verzoeker echter naar voor gebracht dat het, gelet op hun concrete medische toestand, voor hen bijzonder moeilijk zou zijn om een verblijfsaanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst en om aldaar een verblijfsbeslissing af te wachten. Aangezien de bewijslast bij de verzoekers zelf lag, kan van de verweerder hieromtrent dan ook geen concrete beoordeling verwacht worden.

Tot slot merkt de Raad nog op dat het niet kennelijk onredelijk is van de verweerder om er bijkomend (“*bovendien*”) op te wijzen dat de wetgever voorzien heeft in een specifieke procedure waarop een vreemdeling beroep kan doen indien hij lijdt aan een ernstige ziekte en hij als gevolg daarvan niet terug kan naar het herkomstland. De algemene verwijzing naar de procedure, voorzien bij artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, doet voorts niets af aan het gegeven dat de verweerder *in casu* wel degelijk is nagegaan of de door de verzoekers opgeworpen medische argumenten hen verhinderen te reizen naar

het herkomstland. De verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verweerder de medische elementen zonder meer zou hebben uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.1.2.14. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoekers niet toelaat te concluderen dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

De verzoekers hebben ook niet aannemelijk gemaakt dat de verweerder bepaalde in de aanvraag naar voor gebrachte zaken ten onrechte niet in rekening zou hebben gebracht bij zijn besluit.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt derhalve niet. Met hun betoog tonen de verzoekers evenmin een schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de door artikel 8 van het EVRM beschermde grondrechten.

3.1.3. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel, dat gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, voeren de verzoekers de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van de artikelen 1 en 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar het hoger belang van de betrokken kinderen en stelt dat een verwijdering hun hoger belang niet schaadt omdat gans de familie wordt gevraagd te vertrekken en de kinderen niet gescheiden worden van de ouders.

De medische elementen in het dossier worden enkel beoordeeld in functie van de (on)mogelijkheid om te reizen.

Verwerende partij miskent de verplichtingen die op haar rusten.

De vraag naar het hoger belang van het kind kent zeker een aspect gezinseenheid, maar de vraag naar gezinseenheid put het hoger belang helemaal niet uit.

Zoals verzoekende partij in het verzoek tot verblijfsmachtiging uiteen heeft gezet wordt het recht op ontwikkeling van de kinderen bedreigd, hun psychische integriteit, hun welzijn en hun toegang tot onderwijs.

Dit werd onderbouwd met objectieve landeninformatie over Libanon, met individuele attesten, verklaringen en getuigschriften over het welzijn van de kinderen, hun talenkennis en hun psycho-medische problemen, en een objectief rapport over de impact van gedwongen verwijdering op kinderen die meer dan 5 jaar in een land verbleven hebben. Deze feitelijke informatie werd gekoppeld aan de relevante juridische bepalingen.

Nergens werd er geopperd dat de kinderen vrezende van hun ouders gescheiden te worden of dat wat relevant is voor verwerende partij om te weten qua hun hoger belang als kinderen zich zou beperken tot het recht op gezinseenheid met hun ouders.

Een kort citaat als voorbeeld uit het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging maakt dit duidelijk: “Bij een beslissing die verblijfszekerheid waarborgt zal het overgrote deel van de stress voor de kinderen wegvallen. De kinderen zullen de angst die ze hebben om weggenomen te worden uit hun omgeving en de angst voor terugkeer achter zich kunnen laten. Verwacht wordt dat ook de zorgen die de kinderen zich maken over hun ouders zal afnemen en voor meer rust zal zorgen. Die rust zal hopelijk ook aanzienlijk meer mogelijkheden creëren om de kinderen te ondersteunen in hun schoolse ontwikkeling en hun verdere toekomst. Vertrek van het gezin naar Libanon zou een grote negatieve impact hebben op het gezin en de kinderen in het bijzonder. De ouders en kinderen zien een terugkeer naar Libanon niet als een mogelijkheid. De angst die ze momenteel ervaren zou exponentieel vergroten. Een terugkeer zou de continuïteit en stabiliteit van het gezin in het gedrang brengen. Naast de emotionele

impact zou een terugkeer ook hun schoolse ontwikkeling sterk negatief beïnvloeden. Verwacht wordt dat de omgeving in Libanon niet de nodige ontwikkelingscondities kan vrijwaren om de verdere ontwikkeling en opvoeding van de kinderen te verzekeren.

Hun adequate verzorging staat op het spel, evenals de directe veiligheid van hun fysieke omgeving, de structuur en regelmaat zou uit hun leven verdwijnen, de kwaliteit van de opvoeding zou onder druk komen te staan, ze zullen hun steunfiguren in België verliezen, ze zouden hun sociaal netwerk verliezen, sociaal geïsoleerd geraken, temeer gezien ze de taal niet spreken, de kinderen zouden de duurzame onderwijssituatie die ze hebben verliezen. De beperkte beheersing van de Arabische taal zou aansluiting en het schoolgaan op zich ernstig bemoeilijken. De kinderen zouden hun vriendengroep verliezen en geen aansluiting kunnen vinden in Libanon.

De impact op het hier opgebouwde privéleven en de nodeloos lange duur van de procedure door de vereiste zich naar Libanon te begeven en de aanvraag van daaruit in te dienen, zijn niet de enige nadelen die de minderjarige verzoekers zouden ervaren die niet te verzoenen zijn met hun recht op ontwikkeling, op onderwijs, op veiligheid en hun hoger belang als kind.”

Verwerende partij motiveert in de terugkeerbeslissing wat betreft het hoger belang van de kinderen volledig naast de kwestie.

Wat betreft de medische elementen in het dossier stelt verwerende partij dat er niet wordt aangetoond dat verzoekers medisch gezien niet kunnen reizen. Dit betreft een verkeerde, veel te strikte, interpretatie van artikel 74/13 Vw., dat een omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, en dat vereist dat de gezondheidssituatie in rekening wordt gebracht.

Het Hof van Justitie is zeer duidelijk over de reikwijdte van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, deze beperkt zich niet tot de impact van de ziekte op de verwijdering zelf (de mogelijkheid om te reizen) maar ook tot de verwachte verslechtering van de gezondheidstoestand na de terugkeer:

“80 In het licht van deze verduidelijking blijkt uit de motivering van het antwoord op de eerste en de tweede vraag dat artikel 5 en artikel 9, lid 1, onder a), van richtlijn 2008/115 vereisen dat de lidstaten, alvorens een terugkeerbesluit uit te vaardigen jegens een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt of hem te verwijderen, in staat zijn elke gegronde twijfel weg te nemen over het risico dat de terugkeer van die derdelander zal leiden tot een snelle, aanzienlijke en onomkeerbare verergering van die ziekte of van de daardoor veroorzaakte pijn. Wanneer dergelijke twijfels niet kunnen worden weggenomen, kan de bevoegde nationale autoriteit geen terugkeerbesluit uitvaardigen noch de betrokken derdelander verwijderen.

81 Hoewel een dergelijk verbod ook geldt zolang de betrokken lidstaat niet in staat is om de eigenlijke verwijdering van de betrokken derdelander zodanig te organiseren dat met name wordt gewaarborgd dat hij niet zal worden blootgesteld aan een risico dat zijn ziekte of zijn pijn tijdens die verwijdering aanzienlijk en op onomkeerbare wijze verergert, kan daaruit niet worden afgeleid dat het, om jegens die derdelander een terugkeerbesluit vast te kunnen stellen of om hem te kunnen verwijderen, volstaat dat deze lidstaat waarborgt dat hij tijdens zijn verwijdering passende zorg zal ontvangen. De betrokken lidstaat dient zich er namelijk van te vergewissen dat de betrokkene, wanneer zijn gezondheidstoestand zulks vereist, niet alleen tijdens de verwijdering zelf, maar ook daarna in het land van bestemming zorg ontvangt (zie naar analogie arrest van 16 februari 2017, C. K. e.a., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punten 76-82).”

Verwerende partij dient wel degelijk onderzoek te doen naar verzoekende partij haar gezondheidstoestand en de voorgelegde attesten in functie van verzoekers gezondheidstoestand na terugkeer naar Libanon, en gelet op de desastreuze socio-economische situatie in het land.

De bestreden beslissingen bevelen om het grondgebied te verlaten schenden artikel 74/13 Vw. en artikelen 1 en 24 van het Handvest van Grondrechten, evenals de motiveringsplicht.”

3.2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt op de door de verzoekers aangevoerde middelen:

“Verzoeker voert de schending aan van de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijkheid en de evenredigheid, artikel 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 en 24 van het Handvest van Grondrechten van de EU, van de Terugkeerrichtlijn, en van artikelen 8 en 13 van de EVRM.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motieven aan op grond waarvan ze zijn genomen.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, en naar de feitelijke rechtsgrond ervan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker betwist dat de motieven afdoende zijn.

In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard en er eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten voor beide ouders kon worden afgeleverd.

Verweerder beklemtoont dat het loutere feit dat verzoekende partij meent dat zij volledig voldoet aan de voorwaarden om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden, uiteraard geenszins volstaat om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing van 23.12.2022 is uitvoerig gemotiveerd.

Met haar kritiek toont verzoekende partij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke manier zouden tot stand zijn gekomen.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, kan worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 02.02.2007; R.v.St., nr. 154.954, 14.02.2006).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. R.v.V., nr. 2085, 28.09.2007).

Betreffende de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de verwerende partij op dat dit beginsel uw Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het redelijkheidsbeginsel staat uw Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker in het geheel de motieven van de bestreden beslissingen niet betwist, die eveneens steun vinden in het administratief dossier. Bijgevolg kan de Uw Raad de beslissing niet onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel vinden. De gemachtigde is bij zijn beoordeling uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, hij heeft die correct beoordeeld en is op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit gekomen.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bovendien is verwerende partij daarenboven van oordeel dat indien voorafgaand aan of samen met het nemen van het bestreden bevel een beoordeling is gemaakt over de ingediende aanvragen van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwetgeving, de vreemdeling in kwestie niet aantoonde welk belang hij heeft bij het hernemen van de motivering uit die beslissing(en) in het BGV.

Er wordt in dit geval immers vastgesteld dat voormelde beslissing(en) volgend op de aanvragen van machtiging tot verblijf ter kennis is/zijn gebracht en dat de betrokken vreemdeling de mogelijkheid heeft benut om beroep in te stellen.

Er is op deze wijze gewacht met de afgifte van het bevel tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In antwoord op de door de verzoekende partij geponeerde schending van art. 8 EVRM, laat de verwerende partij geldendat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, §43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

In concreto toont betrokkene onvoldoende aan dat haar netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een al dan niet tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Bovendien zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten geldig voor alle leden van het gezin.

Dienaangaande weze het benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Daarnaast kan men niet zomaar vaagweg naar andere dossiers verwijzen om aan te tonen dat een genomen beslissing te kort zouden schieten of er sprake zou zijn van enige vorm van discriminatie.

Verzoekende partij dient dit te staven met concrete en persoonlijke elementen, toegepast op de situatie van verzoeker, ieder dossier dient immers op zijn individuele merites beoordeeld te worden en er kan niet dienstig verwezen worden naar zogenaamd 'gelijkaardige' dossiers.

De gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels."

3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat het bestuur bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze verdragsbepalingen maken tevens "meer voordelige bepalingen" uit in de zin van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek inzake de in deze bepaling opgenomen elementen noodzakelijk waarbij de verweerder waarborgt dat er bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening wordt gehouden met welbepaalde fundamentele rechten en dat daaromtrent een concrete afweging wordt gemaakt.

Zowel in de tweede als in de derde bestreden akte wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

(...)

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Samen met de verzoekers stelt de Raad vast dat er, voor wat de gezondheidstoestand betreft, louter wordt gemotiveerd dat de verzoekers geen medische attesten voorlegden waaruit blijkt dat het voor hen onmogelijk is om te reizen. Volgens de verzoekers betreft dit een verkeerde, veel te strikte interpretatie van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat een omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Zij citeren uit de rechtspraak van het Hof van Justitie en benadrukken dat dit Hof zeer duidelijk is over de reikwijdte van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn: deze beperkt zich niet tot de impact van de ziekte op de verwijdering zelf, zijnde de mogelijkheid om te reizen, maar ook op de te verwachten verslechtering van de gezondheidstoestand na terugkeer. De verzoekers benadrukken dat de verweerder wel degelijk de voorgelegde attesten moet onderzoeken in functie van hun gezondheidstoestand na terugkeer naar Libanon.

In de zaak C-69/21 oordeelde het Hof van Justitie in zijn arrest van 22 november 2022 als volgt:

“77 Met zijn derde prejudiciële vraag wenst de verwijzende rechter in essentie te vernemen of richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met de artikelen 1, 4 en 19 van het Handvest, aldus moet worden uit gelegd dat zij zich ertegen verzet dat de bevoegde nationale autoriteit de gevolgen van de verwijderingsmaatregel zelf voor de gezondheidstoestand van een derdelander alleen in aanmerking neemt om te onderzoeken of de derdelander in staat is om te reizen.

78 Uit het verzoek om een prejudiciële beslissing blijkt dat de verwijzende rechter ervan uitgaat dat de betrokken Nederlandse wetgeving een onderscheid maakt tussen enerzijds de beoordeling van het risico dat de onderbreking van de behandeling van een derdelander, vanwege zijn terugkeer, op korte termijn zal leiden tot een „medische noodsituatie” in de zin van punt 7.1.3 van de Vreemdelingencirculaire, en anderzijds de beoordeling van de gevolgen van de verwijderingsmaatregel zelf, die deel moet uitmaken van het onderzoek naar de reisgeschiktheid van de derdelander en dus veronderstelt dat alleen rekening wordt gehouden met de medische gevolgen die zich tijdens de verwijdering kunnen voordoen, en niet met de gevolgen die na de verwijdering in het land van bestemming aan het licht kunnen komen.

79 De Nederlandse regering betwist dat de betrokken nationale autoriteit aldus te werk gaat. Overeenkomstig de in punt 44 van het onderhavige arrest in herinnering gebrachte rechtspraak moet bij de beantwoording van de derde vraag evenwel worden uitgegaan van de door de verwijzende rechter gehanteerde premisse.

80 In het licht van deze verduidelijking blijkt uit de motivering van het antwoord op de eerste en de tweede vraag dat artikel 5 en artikel 9, lid 1, onder a), van richtlijn 2008/115 vereisen dat de lidstaten, alvorens een terugkeerbesluit uit te vaardigen jegens een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt of hem te verwijderen, in staat zijn elke gegronde twijfel weg te nemen over het risico dat de terugkeer van die derdelander zal leiden tot een snelle, aanzienlijke en onomkeerbare verergering van die ziekte of van de daardoor veroorzaakte pijn. Wanneer dergelijke twijfels niet kunnen worden weggenomen, kan de bevoegde nationale autoriteit geen terugkeerbesluit uitvaardigen noch de betrokken derdelander verwijderen.

81 Hoewel een dergelijk verbod ook geldt zolang de betrokken lidstaat niet in staat is om de eigenlijke verwijdering van de betrokken derdelander zodanig te organiseren dat met name wordt gewaarborgd dat hij niet zal worden blootgesteld aan een risico dat zijn ziekte of zijn pijn tijdens die verwijdering aanzienlijk en op onomkeerbare wijze verergert, kan daaruit niet worden afgeleid dat het, om jegens die derdelander een terugkeerbesluit vast te kunnen stellen of om hem te kunnen verwijderen, volstaat dat deze lidstaat waarborgt dat hij tijdens zijn verwijdering passende zorg zal ontvangen. De betrokken lidstaat dient zich er namelijk van te vergewissen dat de betrokkene, wanneer

zijn gezondheidstoestand zulks vereist, niet alleen tijdens de verwijdering zelf, maar ook daarna in het land van bestemming zorg ontvangt (zie naar analogie arrest van 16 februari 2017, C. K. e.a., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punten 76-82).

82 Gelet op alle voorgaande overwegingen moeten artikel 5 en artikel 9, lid 1, onder a), van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met de artikelen 1 en 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest, aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat de bevoegde nationale autoriteit de gevolgen van de verwijderingsmaatregel zelf voor de gezondheidstoestand van een derdelander alleen in aanmerking neemt om te onderzoeken of de derdelander in staat is om te reizen.”

De verzoekers kunnen dan ook worden gevolgd in hun kritiek dat het door de verweerder gevoerde onderzoek te eng is in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dat gelezen moet worden in het licht van artikel 4 van het Handvest en van de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

In de nota met opmerkingen wordt niet op dit specifieke betoog van de verzoekers ingegaan.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige middelonderdelen is niet vereist.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 december 2022 tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de bij artikel 1 vernietigde beslissingen betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. DE GROOTE